

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:
Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre..... 4 frt.
Fél évre..... 2 „
Negyed évre..... 1 „

A CSALÁD LAPJA megjelen:
minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:
OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztőség:

Kálvintér (előbb szénatér) 5-ik szám, I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a papir-
nak csak egy oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok vis-zaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két héttig
visszaadtnak.

A z á t o k.

— (Beszély.) —

Irta: P. Kerekes Béla.

(Vége.)

— Juhászokdram, atyám, megpróbáltam a sanyaru munkát, s oly édes volt az nekem, igen édes, mert a mindenható szere'em lopódzott szívembe s ez vala az „édesítő.“ Szerelmem tárgya egy cigány-leány s midőn e szót mondom ki előtéd, arczom nem festi a szégyen, szívem nem dobog sebesebben, mert szeretem. Ó angyal, az ég megáldotta őt tündéri szépséggel s szerető szívvel. Ő engem mint juhászt szeret, óh engedd, hogy grófnévá tehessem!

Az atya nyájas arca eltorzult, szemei vérbe borulva a dühtől oly rémesen ragyogtak, s elkétkült ajkakkal bősztülen ordítá:

— Soha . . . . . vagy ha ellenszegt . . . . .

— Atyám!! . . . . . sikoltott Sándor kétségbeesetten.

— Soha!! . . . . . vagy ha ellenszegtülsz, átkom reád! hörgé az öreg gróf s élettelenül összerogyott.

A guta ütötte meg! . . . . .

Másnap sötét ravatalon feküdt a büszke apa, a gyertyák homályos fényétől körülborongva. Ajkai örökre zárvák, az átkot többé nem vonhatják vissza. Mikor eltemették a rémesen csikorogva bezárult a kripta ajtaja, Sándor kebléből e kinos sohaj tört elő:

— Magával vitte boldogságomat! . . . . .

A remény szívárványa eltűnt s a ros sz sejtelem valóult . . . . . álom . . . . . és való! . . . . .

IV.

Mari a kis kunyhó előtt suttogó akácza alatt várja kedvesét. Szép szemével a szívárványt nézi, de ime az el kezd halványodni . . . . . s egyszerre eltűnik . . . . . A lány leemeli tekintetét s kedvese tűnik szeme elé, kinek kalapján a piros pántlika helyett gyászfátyol lebegett. Néhány pillanat múlva Sándor keblén csüggött a lány, de kedvese nem csókolta meg, mint azelőtt rendszeren, hanem bús, rezgő hangon így szólt:

— Angyalom bocsáss meg nekem. Én téged rútul megcsaltak, nem vagyok juhász, hanem büszke gróf fia. Mikor áldását kértem szerelmtükre, megátkozott és az átkkal együtt élte is elszállt! Az átok fejem fölé, élte a sirba! . . . . . Óh! szólj, akarsz e sötét átok dacára menyasszonyom lenni?

— Soha!! . . . . . válaszolt Mari s hangjában annyi szerelem, annyi lemondás volt. De ne csüggedj, folytatá magasztosan, küzdeni fogok, hogy hozzád méltó legyek és így megtörve az átkot, menyasszonyod le-

szek! . . . . Amint ezeket mondá arca megdicsőülni látszott. S ime, fölesillant mindkettőjük keblében a remény halvány szívárványa!

* * *

A vidéken egy ifju cigány leány bájolt el mindenkit dalaival és szépségével. Dalaival pénzt, szépségével imádókat szerzett, az elsőt elfogadá, a másikat megveté: de a lány egyszerre csak eltűnt, Olaszországba ment. Egy kis olasz vendéglőben találkoznak vele ismét. A vendéglő mellett tó terült el, kebelén parthoz nyitgözött kis csónakot ringatva. Mari a parton áll melázva, ábrándos szemeit a zsongó habokra függesztve. Felette a halvány hold világol, sugárai enyelegve csillognak a tó habzó tükrén. A lány feloldja a csónakot s beletülve evezni kezd. Evezés közben énekel, gyönyörű hangját a játszi szellő szárnyaira kapva, széthordja, s a távolban úgy hallatszik az, mint a kesergő szerelem tulvilági zenéje! . . .

Kevés idő múlva három fekete alak kezd a parton ólálkodni. Mari megpillantva a gyanus személyeket, csakhamar partra szállt.

Mind a három azonnal körülvette.

- Mily gyönyörű hang! szólt az egyik
- Mily csalogány csattogás; mondá a másik.
- Mily égi zengemény! áhitozék a harmadik.
- Ha társulatunknak ily „prima-donnája“ lenne,

nem kellene így nyomorognunk! sohajták mind a hárman egyszerre.

— Itt a kezem, szólt Mari dévajul, a ki legtöbbet fizet, annak „prima-donnája“ leszek.

— Én fizetek 100 lírát egy hónapra, felelt az egyik.

— Én fizetok 150 lírát, válaszolt a másik.

— Én pedig 200 lírát, szólt a harmadik s Mari az ő társulatának lett csalogánya.

V.

Három év mult el. Mari operaénekesnő Florenczben. A közönség bálványozza s az imádók egész serege rajongja körül vénusi szépségeért. Különösen S . . . gróf vonta magára figyelmét, kinek halvány, baljóslatu arca félelmet gerjesztett keblében. A gróf szerelmet is vallott már neki, de ő hidegen visszautasítá. E percztől fogva elhatározta az, minden áron birni e nőt. Aljas terve kivitelére álarozsbált rendezett, melyre Mari is meghivatott. Nagy tömeg hullámozott már a termekben s a vig csevegés és kacaj chaosza reszketteté a léget. S . . . gróf egy ablak-mélyedésben áll, vésztojó szemeit a nagy szárnyas ajtóra irányozva. Egyszerre felderült sötétarcsza egy pillanatra s ajkain pokoli mosoly vonult végig. A terembe ugyanis cigánynő lépte be, költői meze oly igézőleg simult a kecses idomokhoz, a kis kezek mandolint pengettek, a parányi lábak pedig tündértánczot jártak. A zene bódítólag harsog. A tömeg veszett tánczban kering, de majd, mintegy varázsütésre a zene elnémul, a csillárok kialusznak s a zürzavar tetőpontra hág. Midőn a zene felharsant ismét s a csillárok kigyultak, a gróf és a cigánynő nem voltak sehöl. A zürzavarban a gróf karjai közé kapván a sikoltozó Mari, egy mellékajton eltűnt. Végre egy kis szobában megállapodott s az ölelése alatt kinosan vonagló áldozatához ezt suttogá vadállatias hangon:

— Most már enyém vagy! . . . s midőn a leányt meg akarta csókolni, az villámgyorsan kiszakítá magát s kezében felvillanva kis flórenczi tőre, a „szerelem ördöge“ élettelen rogyott össze.

*

A seb nem volt halálos. Midőn fölépült a gróf magához hivatá az opera-igazgatót s kérdé:

— Tagja e még Mari az operának?
— Óh nem! sohajtá az igazgató, már rég eltávozott Flórenczből.

— Gondoltam, de azért nem menekül meg körmeim közül, gondolá az ördögi ember! . . .

VI.

Halottak napja van! — Gróf Bánhegyi Sándor atyja koporsója mellett térdel. A sirlámpák úgy lobognak, bánatos fényvel töltve be a kriptá rémes üregét. Egyszerre megcsendül a kápolna kis harangja s ércznyelve úgy zúg . . . körös-körül fekete koporsók . . . egyik mellett egy imádkozó élőhalott . . . a kis harang úgy zúg . . . zug . . . ma hallottak napja! . . .

De im halkan nyil a kriptaaajtó s egy lány, egy angyal lép be. Remegve közelg az imádkozó felé, elérve azt letérde mellé s imádkozik:

— Óh büszke atya, átkod meg van törve, hozzá méltó vagyok, óh áldj meg minket!! . . . A kis harang úgy zúg . . . köröskörül fekete koporsók . . . egyik mellett egy imádkozó élőhalott s egy kibékítő, szerelmes angyal . . . a kis harang úgy zúg . . . zug . . . ma hallottak napja!! . . .

Egy hó elteltével Gr. Bánhegyi Sándor s a szerető cigányleány, a hiraeves művésznő, a kibékítő angyal egyesültek az isten oltára előtt.

VII.

B. . . . . gróf estélyt rendezett, melyre egy olasz S. . . . nevű gróf is hivatalos volt gr. Bánhegyi Sándorral együtt. Alig játszanak néhány partiet S . . . gróf felkiálta:

- Uraim! Bánhegyi Sándor hamisan játszik.
- Én? kiáltá ámulva a megsértett.
- Igen! Ön, válaszolt S . . . gróf szemtelentül.
- Uram! vonja vissza szavát vagy . . .
- Vagy?
- Ön gyalázatos hazug!

S . . . gróf kesztyűjét dühösen Sándor szemei közé dobá. A kihívás megtörtént, s mind a ketten segédeket választva s a küzdőteret s időt megállapítva, távoztak.

Haza érkezve Sándor gróf komoran szobájában vount, levelet irt, melyben felfedezi a párbaj okát, bocsánatot kér nejétől és elbucszik tőle. Bepecsételve a levelet, épen cizemezni akarta, midőn az ajtó fölnyilt s azon neje szerelemtört ragyogó arcczal lépett be. A gróf halotthalvány lett s villámgyorsan zsebébe rejté a levelet. A nőknek éles szemük van. Mari észrevette s összerezzenet e szokatlan jelenségre, de nem szólt semmit, hanem férje nyaka körül fonta gömbölyű karjait s ráfüggesztve azokat a mélyértelmű, epedő szemeket, vizsgálni kezdte a sápadt arcot s két könnyesepp ragyogott föl azokban. A szerető nő kitalálta a levél tartalmát. E percztől fogva csak a megmentésről gondolkozott Mari. Ugyanekkor arca lángaborult s csendesen odahajolva a Sándor füléhez, pár szót sugott annak.

— Anya! . . . sikoltott fel Sándor, s a piruló kis főt keblére ölelve csókkal halmozá el, de neje gyöngéden kibontakozva jó éjt kívánt és távozott. Engedte, hogy működjék férje lelkeben szemérmes áldozó vallomása.

A férj kétségbe volt esve. A bizonytalan párbaj vagy a bestelen élet között kellett választania. Élmi kívánt, mint leendő atya, becületére pedig büszke volt, mint férfi. Keblében iszonyu harez dühöngött. Végre egy titkos szózat azt sugta neki, hogy imádkozzék. Ő vakon engedelmeskedett s az imádság meghozta az enyhét. Jótévő szender nehezedett szemeire s imádkozó helyzetében elaludt. Alig hajnalodott, Sándor fölébredt, ünnepléses nyugodtság ült arcán, a kebelharcznak vége volt.

A becsületet elébe helyezte a becsstelen életnek! A levelet megrizimezve megcsókolá s lábujjhegyen, minden nesz nélkül neje hálószobájába, e szentélybe ment. Megállva neje ágya előtt, a picziny kéz rózsás újjai közé dugá a levelet s az alvó arcz fölé hajolva, megcsókolá azt, nem, lelkét lehelte rá!! . . . Ekkor gyorsan távozott. A kapuban már várták segédei, kikkel azonnal el-sietett. S nem vette észre, hogy valaki követi. Ez a valaki neje volt, ki csak szinlelte az alvást, midőn férje talán utószor csókolá meg. Mihály nagy lelki ereje lehetett e nőnek, midőn le tudta bilincselni karjait, hogy azok nem emelkedtek a bucsuölelésre! . . .

Sándor és segédei megérkezve a kitűzött helyre, már ott találták S . . . grófot segédeivel együtt. Gyorsan kímérték a tért, a fegyvereket megtöltötték s a két ellen elfoglalá helyét.

A jel fölhangzék, S . . . gróf ur és Sándor czél-zának . . . egyszerre az utóbbi elébe egy nő ugrik s testével fedezi azt . . . egy dördülés s S . . . gróf golyója Mari mellén furódott keresztül: . . . A haldokló angyal csak ennyit susogott tulvilági mosolylyal ajkai körül:

— Sze . . . rett . . . elek . . . Is . . . ten . . .
ve . . . l . . . e . . . d! . . . s lelke égbe szállt.
— Az átok! . . . az átok! . . . faldoklá Sándor.

Károly testvérem temetésekor.

(Moha. 1864.)

Kedves jó testvérem! kiterítve fekszel
E gyász koporsóban. Mondd: hova evezel?

A halál hajója
Szebb hazába visz e — hol ég hatalma lesz
Partra szállítója?

Én is itt vagyok már! összetört kebellem
Allok hű testvérem — mért gyászos siri jel —
Ravatalod mellett.
Mért nem estél el a szép honvéd csatákban
Ha már esned kellett?

Mennyi szép napunk volt itt! s ime sötétes
— Fájdalom borong most köztünk feketében,
Fájdalom te értted
Testvérkoszorunknak szép virága! a kit
A halál letépett.

Éj sötét madárként szállt le itt a bánat
E halál hajóban hű férj — jó atyának
Teste van lezárva.
Élő fájdalomként — mely az égre sir föl
Jajgat két kis árva.

A harmadik — ki még bölcsőben szendereg
Még most nem is sejti — csak akkor tudja meg
Minő atyát vesztett?
Ha majd emelni kell — mit árvasága nyujt
A sulyos keresztet.

Mint a fájdalomnak hervadó virága
Lelki szent erőtől ihletetten áll a
Nő halottja mellett.
Kérdve Istenétől; „ily hamar napomtól
Mért hogy válni kellett?

Honnan fénysugárit szélyel áldva ontja
Messze volt napomnak még a déli pontja,
Mért nem érhet té el?

Isten a családi élet délelőttjén
Mért hagyál sötétben?

Gazdag és nemes volt e szív. Egy világot
Lángolón ölelve boldogítani vágyott
S önmagát feledte
Hogyha áldozatra hívta föl hazája
S a közügy szerelme.

Lelke szép virág volt, kelyhe még a mérget
Nem szívá magába — a mit aljas érdek
Önt. Az égi eszme
Szállt e szép kehelybe, s benne mint a harmat
Fényt lövellve rezge!“

A virág letört már. Gyászoló harangok
Konganak fölötte. Oly sirók a hangok!
Talán ők is sirnak
Míg a kedves holtat könnyyel áztatottan
Adjuk át a sirnak.

Már letettek e sir éjsötét ölébe
A mi a poré volt, azt a por fődé be,
S lelked égbe szállott.
A lezárt szemekre Istenünk kegyelme
Küldjön édes álmot.

Alszol. A halálnak álma jött szemedre
Szenvedések ellen nyugtatón fedez be
A sir éjhomálya!
A ki itt a földön szenvedett: a béke
Partot ott találja.

Partra ért a sajka. Boldogabb hazának
Partjain kötött ki. Ott örömmre várnak
S mit dicsőn türel itt
A nemes kebelnek fájdalom-virága
Mint babér úgy ékit.

Még mi itt csatázunk. Ing a könnyü sajka,
Most a szép reménység — majd csalódás hajtja
S hogyha partra szállunk
Ott a szebb hazában — a dicsők körében
Ujra rád találunk.

Pap Gábor.

Egy — három ellen.

(Epizod a boszniai harcokból.)

A Spreca-völgyben történt Dolnja-Tuzla és Han-Pirkovác között — így írja a Szapáry-hadtest egy tisztje a „Deutsche Ztg.“nak. Az országuton s annak két oldalán dühös csata folyt, s a mint a törökök visszavonultak, lassankint a közeli erdő vált a küzdelem színhe-lyévé, hová én egy bátor kis csapattal az ellenségnek szo-rosan sarkában, a legmélyebben nyomultam be. Csak kö-rülbelülbelül egy órai csatározás után vettem észre, hogy

elleneinkkel együtt messzire eltávoztunk onnan, a hol a harc tulajdonképpen folyt, mely bár a puskatüzeléssel még hallottuk, de tökéletesen elvesztettük szemünk elől a mieinket úgy, mint a törököket, azokat kivéve, a kikkel éppen szemben állottunk.

Mi 15-en voltunk, s a törökök körülbelől 20-an. Egyszerre P. barátom, kivel a táborban kölcsönösen megígértük egymásnak, hogy nem válunk el a veszedelemben, hacsak felsőbb parancsra nem, a leghevesebb küzdelem közepette odakiált nekem, hogy vonjam vissza embereimet, mert a törökök tulnyomó számmal vannak, s csapataink zömétől nagyon messzire távoztunk el.

— Csak kissé várjunk még — kiáltottam vissza neki — talán segítségünkre jönnek.

A puskatüzelés hihetetlen gyorsasággal erősbödött. A golyók a fák törzsébe furódtak, vagy pattogva ütődtek az ágakba, melyek a földre estek, mintha levágták volna.

Egyszerre — mintha összebeszéltnék volna — az ellenség is, mi is fölhagytunk a tüzeléssel, mert a töltények elfogytak, s az ellenfelek töltetlen fegyverekkel állottak egymással szemben. Alig vették észre a bosnyákok, hogy nekünk sincs lőszerünk; mint a vadállatok rohantak „Allah“ ordítással a fatörzsek mögött reánk. A közelemben levő katonák szuronyaikkal felrettették a handzsárokat, a távolabb levők pedig visszafelé kezdtek szaladni.

— Vissza, fiuk, egy csoportba! kiáltottam az enyimekre. A kik még éltek, körém csoportosultak, s elkezdtünk lehetőleg sietve visszafelé vonulni, néhol megállva, ha a törökök nagyon beértek. Hol itt, hol ott elesett egy-egy közülünk.

Szerencsétlenségünkre egyszerre olyan helyre értünk, hol az erdő meredek hegyszakadásban végződött, melyből nem volt kijárás. Itt utólrétek bennünket a bosnyákok. Handzsáraik csapásai záporként ömlöttek reánk. Előremeredő szuronyainknak phalanxa úgy a hogy megvédelmezett ugyan, de a hesnyákok szétszóródtak, mint a darázsok s egyenkint támadtak meg bennünket.

A kétségbeesés bátorságával küzdve ismét visszafelé kezdtünk vonulni a lejtőn, ekkor azonban a bosnyákok roppant dühösen rontottak ránk. Körülbelül 10 perc múlva csak öten maradtunk, s velünk szemben 7 erős ellenfél állott.

— Testvérek, haljunk meg dicsőséggel — menekülünk már nem lehet — kiáltám fenhangon, s magasra emelt karddal rohantam a legközelebbi ellenségre — nyomomban embereim. Rövid ideig tartó, borzasztó küzdelem kezdődött.

Hogy lehetett az, hogy egyszerre három bosnyákkal szemben csak magam maradtam — azt nem tudom, s arra sem emlékszem, hol és mikor esett el barátom. Csak annyit tudok, hogy teljes erőmből futottam, mert a rettenetes halál üldözött három handzsár képében. Tudtam, hogy ha az ellenség beér, ezer darabra vág. Csodálkozom, hogy ez örült futásban még volt időm megbánni, hogy a csapat zömétől ilyen messze távoztam el, s az utolsó töltnyt is kilőttem revolveremből.

Mit használ egy kard három borotva-élességű handzsár ellen?

Már káprázni kezdtek szemeim, s szívem majd megszakadt . . . De ime egy csoda, az Istentől küldött segedelem! Nem messze tőlem fejt egy fatörzsre hajtva feküdt egy tiszt bajtársam, ki az ütközetben súlyosan megsebesülvén itt várta be a halált. Areza már egész fekete volt, egyenruhája véres és megszaggatott, — de mellette a földön — megmentőm, mindenem — egy revolver.

Pillanat alatt fölkaptam a revolvert s egy fa törzsé mögé rejtőzködtem.

Mily szerencse! — a revolver hatlövett volt, s még négy töltény volt benne.

Egyszerre előttem állott a három bosnyák a gyilkoló handzsárokkal; köztem és köztük csak egy nem igen vastag tölgy volt, s ez képezte mind az én, mind ellenségeim paizsát.

A revolver megszólalt, s a legközelebbi bosnyák széles mellét furván át a golyó, ez a fűbe hanyatlott. A második lövés is eldőrdült, s a másik mozlím, ki meg akart kerülni, fölördített és vért kezdett köpni. E perczen megragadta őt balkezével vállánál a harmadik bosnyák herculesi erővel, mint paizst melle elé rántotta, s így fődözve, fölemelt handzsárral nyomult ellenem, kit erőm már kezdett elhagyni. Ekkor harmadszor sütöttem el revolveremet — s a golyó paizsul szolgáló török mellébe furódott a támadó helyett.

El vagyok veszve — gondolám magamban, elugrottam a törzs mellől, mely eddig jól megvédett, s pár lépéssel tovább futottam, szándékom lévén a bosnyákok, kinek fejére találokra nem célozhattam, mert csak egy lövésem volt, paizsa elhagyására birni. Reményem nem esalt meg. A bosnyák felredobta társa elhidegülő testét, s a vad farkas gyorsaságával sietett utánam. De én ekkor már újra egy védelmező törzsek mögött állottam; revolverem negyedszer szólott . . . és . . . kidülledő szemekkel kezdett halálos ellenségem ingadozni. Percz múlva kiesett a handzsár kezéből, s halk nyögéssel esett háttal a földre.

Mivel szájából ömlött a vér, óvatosan közeledtem hozzá, lábammal félre taszítottam a handzsárt, hogy az keze ügyébe ne essék, s kissé a haldokló fölé hajoltam.

Minő látvány! Élte virágában levő fiatal ember volt, szép, erős, fekete hajjal és szemekkel, halvány, de nemes és valóban igéző arezsal.

Ajka még reszketett . . . lelke még vivódott testével . . . szeme megmeredt . . . vége volt.

A kevéssel ezelőtt még hatalmas férfi most, mint hulla fekszik itt martalékául a farkasoknak és keselyűknek. Talán nemes szív dobogott mellében, talán csak elcsábítva keveredett az egyenetlen küzdelemben, talán barátok lettünk volna, ha békés viszonyok közepette találkozunk!

Szívem meggyászolta azt, ki előtt alig pár percze reszketett, mintha a halál lett volna.

Elfordultam, s gondolkozni kezdtem . . . Hol vagyok? — Az erdőben . . . volt a felelet. Messze van csapatod? — Az isten tudja.

Hogy szabadultam meg ellenségeimtől, azt elbeszéltem, de még nem menekültem meg a veszedelemből. A végtelen erdőben nem tudtam az enyémhez vagyok-e közelebb, vagy a rettentő véredekhez, kik, ha rájuk akadnék, handzsáraikkal szagatnák szét mellemet.

E közben alkonyodni kezdett; az erdőben sötétebb és esendősebb lett. Valósággal kísérteties csönd vett körül mindenfelől; szél nem fuvalt, madár nem szólt. Ha egy kigyót találok, azt is örömmel láttam volna.

Ilyen helyen, s ilyen helyzetben teljesen lehetetlen tájékozódni. Hiába vettem elő s néztem meg delejtűmet, s hiába akartam irányát a mi csapataink állásához viszonyítani, csak annyit tudtam akkor is, mikor visszatettem, mint azelőtt, s beláttam, hogy csak a szerencsés véletlen vezethet a jó utra.

Lelkemet Istennek ajánlva fordultam egymásután mind a négy világtáj felé, mikor a délihez értem, titkos erő vonzott ez irányba, mintha valaki mondotta volna: „Ott, ott fogsz segítségre akadni.“ Sietve kezdtem tehát dél felé haladni. Bozót, tövisbokrok, s valami nád-fajta növény gátolták haladásomat, de csodálatos könnyen bontakoztam ki. A békés élet érzékenysége teljesen elhagyott. Engem, kit egy hónap előtt a legkisebb

Hadszi Loja. (Szövegét lásd a 199-ik oldalon.)

kő is feszélyezett, most a legszúrósabb tövisbokrok sem tartottak föl, melyek megszaggatták öltönyömet, s megvérezték lábammat.

Nemsokára egész sötét lett. Alig különböztethettem meg a törzseket s csak a magasból szomorúan letekintő csillagok győztek meg, hogy még e földön vagyok.

E sötétségben bolyongtam körülbelül egy óra hosz-

szat, néha megállva és hallgatózva, vajjon valami emberi vagy legalább állati hangot nem hallok-e?

Egyszerre a sötétség daczára egy tisztáson át mintha valami halom, vagy távoli hegy körrajzát láttam volna. Szivem hallhatóan dobogni, s lábaim újra sietni kezdtek.

Félóráig tartott ez a fárasztó előrehatolás . . . .

Végtére lábam emelkedő talajra akadt, a bozót sűrűbb lett, s fatörzsek nem voltak sehhol.

Mint az üldözött vad törtem át az akadályokon, kusztam és másztam, míg fölértem a hegy tetejére. Csak itt vettem egész tudómból lélegzetet.

Már az az érzés is, hogy köröskörül messzire el-láthattam, kimondhatatlan boldoggá tett. De az éj . . . itt is éjszaka volt, mely meggátolta, hogy az enyéimet megláthassam.

Ah! . . . füst az, vagy köd . . . Szemeim . . . ne káprázzatok!

Hosszu ideig merőn néztem oda, s alig bátor-kodtam lélegzeni. S minél tovább néztem, annál fényesebben kezdett csillámlani a remény szikrája, melyet a félelem majdnem kioltott szivemben.

Az nem köd, hanem füst. Megismertem szabály-talanul változó hajlásairól, melyekkel majd egyenesen emelkedett fölfelé, majd hullámszerűen terült szét a lég-ben, fölül homályosan, alább valamivel világosabban, s néha vöröses-barnán.

Nemsokára ismét a hegyről le, s az erdőbe jutot-tam, azonban tántoríthatatlanul a füst felé tartva.

Negyedóráig, sőt tovább siettem előre, s mindin-kább növekedett vágyam újra emberi arcot láthatni. Egyszerre csörgést hallottam magam mellett. Rögtön megálltam és hallgatóztam. Ugy tetszett előttem, mintha valami ember, vagy állat surrana keresztül a bokrokon. Mihelyt azonban megállottam, a zöreje is megszűnt.

— Tko je? (Ki az?) kiáltám kardomhoz kapva. Semmi felelet egy hang sem hallatszott.

— Ki az? ismétlém, de mivel most sem kaptam feleletet, azt hittem, hogy vadállat lesz; valami éhes farkas, vagy róka.

Tovább mentem; de alig tettem pár lépést, s újra, még pedig hozzám közelebb hallatszott a zörgés. Hirtelen visszafordultam; megint nem láttam semmit, s kettőzte-tett lépésekkel siettem a füst felé, szabadulást véltem lelni.

Egyszerre közvetlenül a hátam mögött recsesent meg valami, mintha száraz ág tört volna el. Villámgyor-sasággal fordáltam meg, s nem messze tőlem szikrázó szempárt pillanték meg, mely rögtön eltűnt a sötétség-ben. Valószínűleg farkas volt.

Magam sem tudom, miért, de félelmem teljesen eloszlott s egészen megkönnyebbedtem mikor láttam, hogy csak egy farkas üldöz. Vannak körülmények, mikor az ember nem ijed meg a farkastól.

Itt van! . . . itt az én kedves megmentő füstöm. Soha életemben nem éreztem még olyan nagy örömet, mint akkor, mikor az ég felé emelkedő füstöt megint megpillantottam.

Párszáz lépés még s én annak lángoló forrásánál fogok állani. Elragadtatásomban megölelem a tüzet.

Vonszoljuk magunkat — vonszoljuk magunkat előre . . . mit árthat a veriték, mit a kimerültség, ha oly közel a segély.

A távol ködében vöröses fényt láttam a fák között keresztül sugározni; kezdetben kicsi volt az, mint a pásztortűz, később mindig nagyobbodik. Végre több tüzet látok s embereket, kik körülöttük mozognak.

De kik ezek az emberek? Nem épen azok-e, a kik elől futok?

E gondolat megreszkedtett, mindazáltal nem volt

más választásom, mint lassan és óvatosan olyan közel csuszni a tűzhöz, hogy kivehessem, kik élesztik azt.

Amint körülbelül 200 lépésnyire közeledtem a leg-közelebbi tűzhöz, rémülve láttam, hogy törökök ülnek körül, keresztbe vetett lábakkal s nyugodtan sziva csibukjaikat, mintha pár perczel elelőtt istennek tetsző munkát végeztek volna.

A vér megállt ereimben, hideg veriték ütött ki homlokomon; körülbelül ilyenfélet érezhet az ember, mi-kor megőrül.

De a dolog nem maradt ennyiben. Tudvalevőleg a törökök sok kutyát tartanak, s éjjeli rablókalandjaikra azokat is magukkal viszik. Egyszerre egy nagy fehér kutya, melyhez később több is csatlakozott, rohant meg mérges ugatással.

Ha a törökök nem tettek kárt bennem, akkor ku-tyáinknak sem szabad megcsufolniok — gondolám ma-gamban, kardot huztam s azt kivonva tartván, lassan északnyugati irányban húzódtam vissza. Majd egy óra hosszát üldözött a kutyák ugatása, míg végre az éjben és a távolban elveszett.

Most már nem törődtem vele hova, vagy merre megyek. Ment mindig előre, mindig mélyebben be az erdőbe, mert megállanom nem lehetett. Csak egyszer körülbelől éjfél tájt lehetett — estem le a földre, s kez-dtem zokogni és imádkozni. Az ima és a sírás fölbátorit-tott megint.

Ezalatt sok hegyen másztam keresztül, sok bokron csusztam át, hol meglehet, soha ember sem járt. A tövisbokrok fölsebeztek kezeimet és lábaimat s vér folyt le arczomon is.

Végre hajnalodni kezdett. Rajta, ha fölvirradtam rá, valószínűleg nem fog nappal elveszteni. Előre hát újult erővel!

S ráakadtam az enyimekre a Pirkovác-Han alatt. Mily öröm volt viszontláthatni barátaimat. Ők is örültek mindannyian, mert már rég halottnak hittek.

A Sorgue forrásánál.

(Vauclusenél.)

. . . Vadon vidék, zord sziklafal,
Mohlepte szirtek, zöld habok,
Mik zugva csapdossák a partot,
Sötét barlang, szűk völgy-torok.

E hely látta Petrarca kínját,
Ez hallá fájó énekét,
Ez volt a nagy költő magánya,
Itt lelt bús lelke enyhülést.

Hol a tompán mozgó habok
Mossák a part gyepszőnyegét,
Ott énekelte meg Petrarca
Laurája ragyogó szemét.

Arca rózsáit, szöghaját
Kis ajkát, karcsú termetét,
Büvös hangját, csábos mosolyát,
— És hideg, márványszívét.

A Sorgue forrása hallgatá
 A bús költő hattyúdalát,
 S a Sorguenak zordon partja örzi
 Petrarca drága, szent porát . . .

S ötszázéve, hogy elnémult
 Az ünnepelt költő-király,
 Nem hangzik már bánatos lantja
 A zugó csermely partinál,

De néha, csöndes éjjelen
 Ha a sima fényes habon
 — Ezüst világát vetve rá —
 A hold sugára átoson.

Bús dal csendül a bérceken
 Mint túlvilágról jött zene
 S újból uralg a táj felett
 Petrarca borus szelleme . . . . .

— b — — t —

EMILIÁHOZ.

— Budapest, 1878. Augusztus 20-án. —

. . . Hogy utószor láttalak a templomnál:
 Mint az angyal — olyan igen szép voltál! —
 Sötét hajad válladra volt eresztve —
 Gyöngy szemeid áhitattól lesütve.

. . . Piros ajkad még akkor is rebegett
 Jó atyánkhoz szívből fakadt kérelmet;
 S fehér kebled valamitől úgy zihált! —
 Csak nem hordod a szerelem bimbáját? . . .

Oh mert hogyha valakié már szived:
 Az életem — tenélküled — mit érhet?
 Benned leltem — kis angyalom — mindenem
 Most tudom csak: mi is az a szerelem? . . .

Barna Sándor,

Hádsi Loja.

(Képpel a 197-ik oldalon.)

Kell-e bővebben ismertetnünk a hirhedt fölkelő-
 vezért, kiről a lapok már oly borzasztó kegyetlenségeket
 beszéltek el. Azt hiszszük elég megtekintetünk az arezot,
 hogy fogalmunk legyen a vadságról, melyet vonásai ki-
 fejeznek.

Serajevo bevételekor, mint tudjuk megsebestült, s
 azóta nem hallani felőle; bizonyára valahol a hegyek
 közt elmélkedik viselt dolgairól, s a nem épen kecses-
 tető sorsról, mely reá várakozik, ha csapataink kezébe
 kerül.

A szerelmi jós.

(Képpel a 201-ik oldalon.)

Bárha mi férfiak oly bösz zsarnokok vagyunk is,

az emberiség szebbik fele mégis mindig eped utánunk,
 s az ohajtás, hogy uralkodjunk fölöttük, még az átalá-
 ban független fiatal hölgyeknél is általános. A férfiaknak
 ez az uralma azonban mindenesetre sajátságos színben
 jelentkezik; úgy látszik mintha mi a nőktől legyőzötve,
 engednénk magunkat a házaselet rózsalánczába köttetni;
 s a hölgyeknek megvan az az édes érzetük, hogy férfiú
 fölött uralkodnak, mert hiszen a szerelem és az eljegyzés
 első pillanataiban az imádottnak ki sem fejezett óhaja
 komoly parancs nekünk. Azonban hire jár, hogy ez a
 helyzet lassankint megváltozik, s a nők azok, kik zsar-
 nokaikról beszélnek. Ennek daczára azonban a fiatal
 nővilág életének be nem vallott főtárgyát rendesen ezek
 a nagy kérdések képezik: „Ki lesz jövődöbelim? Mi-
 lyen lehet? Mikor jó? sat.“ s eme jelentékeny kérdő-
 jelek ébren és álomban is rendesen a legszebb rózsá-
 színben lebegnek a szépek lelke előtt, kivált midőn hajadon
 társaság van együtt. — Legelőbb is titokban mérlegelik
 a kölesönös vonzerőt, aztán megbeszélnek ezt s am azt, a
 ki ehhez vagy ahhoz közeledett; végül pedig a véletlent,
 a vak végzetet, mely az életben adományait osztogatja,
 kérdezik. A jós, midőn először még ez a kérdés: „szeret
 vagy nem szeret“, virág, vagy leveles fa-ágacska. Itt
 azonban az okos kiszámítás a levél-tépés ügyes meg-
 kezdése által a felelet előre meghatározható. Másképp
 történik azonban a titokzatos kártyajósnál. Itt az ese-
 mények köre tágasabb. Az akadályok varázsszerűen jelent-
 keznek, vetélytársnő merülhet föl, barna vagy szöke férfi
 léphet föl, ellenség vagy gonosz vetélytárskép, s a dolog
 varázsa jelentékenyül emelkedik,

Ily szerelmi jóst tüntet elő képtünk Friedberg
 H. J. csinos fametszésében.

A fiatal hölgyek sétát tettek az erdőben. Szóba
 került a végzetes tárgy; az erdei magány teljes bizton-
 ságot ígér, erre az évek tekintetében legérettebb és ha-
 tározottabb, kiveszi zsebéből a kártyát s azt a többieknek
 fölmutatva szól:

— Ez fog felelni némely kérdéseinkre.

Szép gyepes helyet választva letelepednek és mint
 látjuk megkezdik a kérdezősködést. Bájjos, elragadó kép,
 telve kellemes utógondolatokkal, melyek mint a szelid
 és gyöngéden fátyolozott nap az erdő sűrűjébe, a szépek
 foglalkozásába is beragyognak.

Delelés.

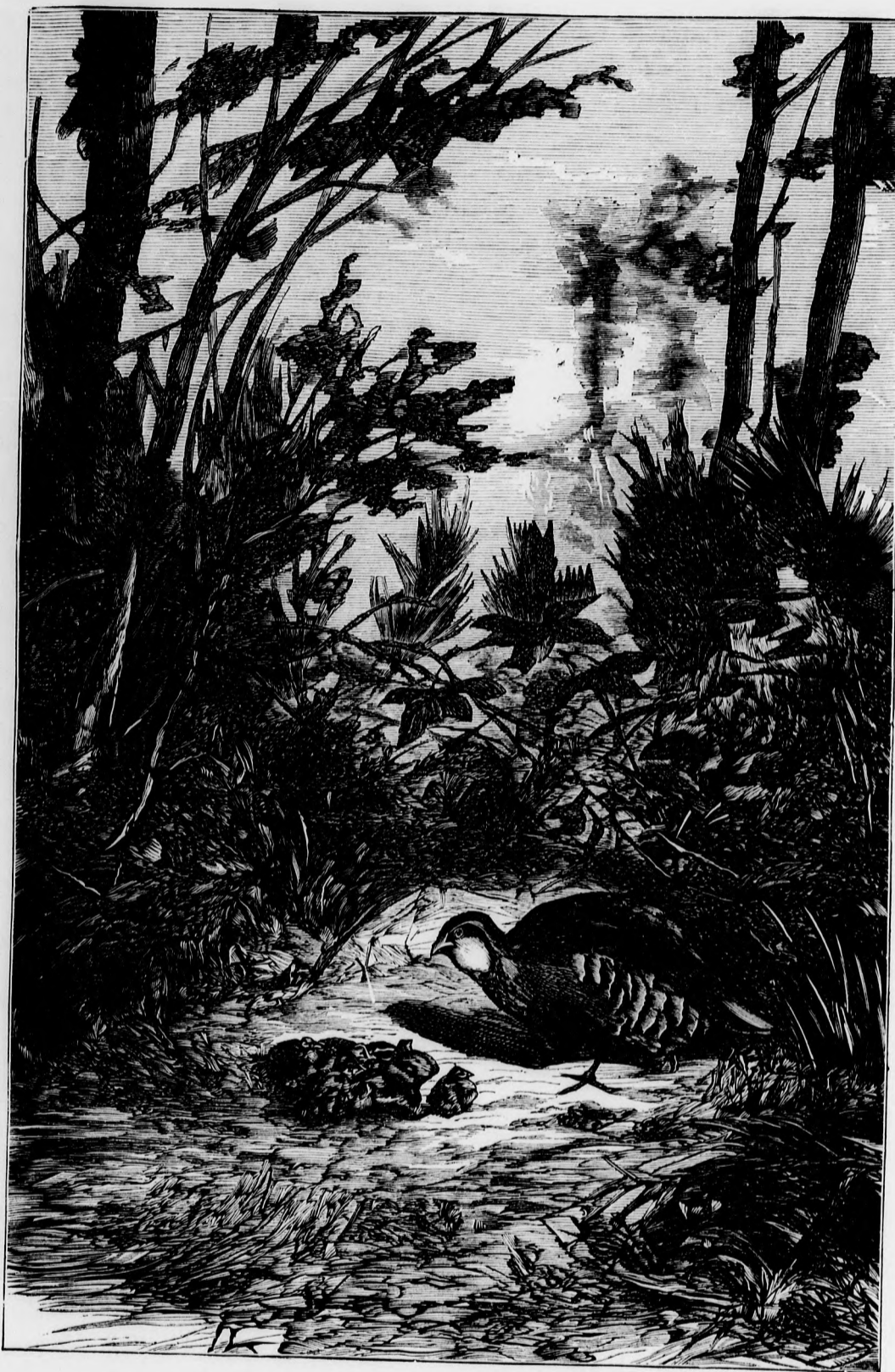
(Képpel a 201-ik oldalon.)

Az erdő lakói is megérik a delet, kivált a tehe-
 tetlen csibék, melyek a fészekből nem mozdulhatván,
 várniok kell, míg anyjuk meghozza számukra a táplá-
 lékot.

Képtünk a fogoly-családot tünteti elő, abban a
 megragadó bájjos jelenetben, midőn az érkező anya-foglyot
 esipogva üdvözlük kiesike csibéi, melyek még szárnyaikat
 sem próbálgathatják.

Episod a bosnyák okupáczióból.

Stoláczból e hó 13-ról kelt magánlevélből a
 „Hon“ a következőket közli: Nagy ünnepélyünk volt;
 Mihálovits ráczevei születést szerény altisztet tün-

Delelés. (Szövegét ásd a 199-ik oldalon.)

tettek ki. Nem fegyvertény által érdemelte ki a jutalmat, nem az által, hogy bombák és tüzes golyók ezrei daczára is megállta ott, hol kellett, a helyet, mert azt megtettük mi is, hanem mert oly missióra vállalkozott, mely a biztos halállal egy jelentőségű volt. Ő daczolva a reá várakozó veszélyvel, azon alkalomból, hogy a vár körülzároltatott, herzegovinai öltözetbe bujtatva, éjnek idején, a meglehetősen magas vár fokáról kötélhágcsó segélyével leereszkedett, hogy a társul szegődött sötétség leple alatt a czernirozó ellenség figyelmét kikerülve, Jovánovics táborszernagnak szorongatott helyzetünkről hirt vigyen. Ily előzmények után a derék hadfi kitüntetése sem maradhatott el. Mi

tehát összegyűltünk vagyis állást foglaltunk a mecset előtti téren, a hol az ünnepektől sugárzó arczczal, meghatottan, könnyelt szemekkel állott hű barátai, tisztjei közepette, kik őt üdvözölni jöttek. A táborszernagy szép és lelkesítő szavak kíséretében érdemei méltatásául az arany vitézi érdemrendet személyesen tűzte fel mellére, ezután meghagyá ezredesünknek, hogy a derék katona tiszteletére az egész ezredet präsentiroztassa, mi megtörténvén, a zene lelkesítő hangjai mellett léptettünk el a kitüntetett előtt. Az ünnepélyt vidám, elmés pohárköszöntésekkel fűszerezett lakoma zárta be.

Szerelmi jós. (Szövegét lásd a 199-ik oldalon.)

HÖLGY-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a divat, női munkák, háztartás, szóval a nők munkakörébe vágó utasításokkal, közleményekkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Megbízásokat apróbb cikkek, kézi munkákhoz szükséges dolgok stb. beszerzésére szívesen elfogadunk s pontosan teljesítünk minden díj nélkül.

A divat köréből.

1. Paletot 5—7 éves leánykák számára.

Eme paletot díszítését fekete drap-des-Indesből képzett soutache-ok, valamint 2 centimeter széles fekete atlasz-szalag képezi. A paletot elkészítésére az ujj-revers két részből szabandó. Az elő-, oldal- és hátrészek összevarratván, a paletot-ra 4 centimeter szövetszalag illesztetik a hátrész felé, s elől gombokkal és gomblyukakkal láttatik el. A zsebek alsó széle 8 centimeter széles grosgrain plissé fodorral szegélyeztetik. Ezután a felső és alsó ujj-részek összeillesztetvén, behelyeztetnek, s a főntebb említett díszítéssel láttatnak el.

2. sz. Köpenyke vigogne-szövetből.

Eme köpeny előállítására a divatos szintű vigogne-szövet, s a bélésre kék lüstrine-ből két-két rész vágandó, egyik a közepén végig. Az első és hátsó részek a rajz szerint divatos szintű bársonnyal sötétebb árnyalatban látandók el. Ezután összeállítatván, kapesokkal és 9 centimeter széles rojttal s atlasz-szalagokkal látandók el.

3. Paletot 4—6 éves fiuk számára.

Ez a paletot, valamint a megfelelő sapka double-szövetből készül, s 6 cent. széles szürke szalagcsákkal, valamint fekete soutache zsinórzással láttatik el. Az előállításra két-két rész a szabandó, melyek legelőbb a hajtókát egészítik ki. Az első és hátsó részek összekötetvén, az előrész alsó szegélyére 3 cent. széles lüstrine szallag illesztetik, a jobb előrész, valamint az alsó szegély 6. cent. széles betét szalaggal díszítetik, s a paletot apró aranyzott gombokkal és soutache zsinórzással láttatik el. Ezután a nyakkivágásban a szörme-szalaggal ellátott gallérral köttetik össze, s az előrészben a díszített zsebek beillesztetnek. Az ujjrészek összekötetvén, a paletotba beillesztetnek.

4. Paletot atlaszból és bársonyból.

A paletot részben fekete atlaszból, részben fekete bársonyból készül, s gyapot valamint lüstrine béléssel láttatik el. A díszítést fekete atlasz passepoil és rojt képezi. A paletot elzárását gombok eszközök,

5. Ruha 4—6 éves leánykák számára.

Eme princess alakban szabott ruha divatos szintű kaschmirből készül, 9 cent. széles plissé-fodorral.

6. Paletot popelinből és cachemire-de-soie-ből.

Eme részut záródó paletot részben fekete popelinből, részben cachemire-de-soie-ből készül és valamint lüstrine béléssel láttatik el.

A divat-zsarnokság vége.

(Vége.)

Másképpen van a dolog jelenleg; ha valamely nő előnytelenül, vagy épen neveltségesen öltözik csupán azért, mivel annak a rögeszmének hódol, hogy a legújabb divat szerint kell öltözködni, jogunkban áll kétségbe vonni helyes esztét, vagy műveltségét, amelyben a nélkül, hogy ó divatnak csufoltassék, azt választhatta volna a formák és színek tömegéből, ami előnyeiket kiemeli, sőt hiányait egész a láthatatlanságig elenyészteti. A formátlanná vált túlérett nő, ki nem elégszik meg a testhez álló öltönyök viselésével, hanem ezenkívül még világos szintű szöveteket is vesz igénybe, neveltségesnek, ha nem épen ijesztőnek tűnik föl, mert a fehér és világos színek látzólag erősítik a formát s szélesítik, míg a sötét színek, és pedig anyival inkább, ha a feketét megközelítik, enyhítik a formát. Tulságosan karsu leányok, ha a bimbózás és felvirágzás idejét meghaladták, ennél fogva igen helyesen cselekednének, ha az anyira kedvelt fekete helyett a zöld kék vagy vörös színeknek világosba játszó árnyalatát választanák. Minthogy jelenleg valamenyi szín alapul vehető s az öltözék díszítésére is használható, a balfogás ebben a tekintetben, mindig az értelmiség hiányára vezethető vissza, s a hölgyek kik eben szenvednek, joggal nevettetnek ki, mert nyilván az önhibájukból támadt szerencsétlenséget állítják ki közszemlére. A nyers selyem színe azzal a tulajdonsággal bír, hogy a gömbölyt formát még dagadóbbá teszi; tehát oly nők, kik ilyenmő bájuk tudatában vannak, örömet vesznek igénybe ezt a szövetet; azonban nem kevesen közülük eltekintenek attól, mikép arra nézve, hogy a nyers selyem teljesen előnyös hatást gyakoroljon, a rózsaszín, vagy fehér testszín föltételeztetik, azonban a sárga bőrszínnel való kombinációban a különben legjobb alaku nyak-, vagy karnak is zavaró bőrnemű külsőt kölcsönöz. Az aranyszőke leány, ki szép világos kék szemekkel s élénk rózsás arczzal bír, veszélytelenül választhat rózsaszínű öltönyt és gyöngé zöld koszorút világos vörös virágokkal hajdísznek; ha azonban halvány arczzsine van, az épen leirt öltözetben szenvedő sőt betegnek fog látszani, mert itt előtérbe lép a törvény, mely szerint a ruha alapszíne a szemlélő tekintetében általa mindig előidézett ellentétességgel a leánynak töle kör-

1-6. pale'ot-k.

nyezett bőrszínét gyöngíti, vagy kedvezőtlenül megváltoztatja; a rózsaszín ellentéte azonban a gyöngye kekeszöld, mely tehát a halvány arcnak is a megfelelő színárnyalatot kölcsönzi. A gyöngye szöke, finom halvány nő ellenben minden pillanatban meggyőződhetik, hogy haja és bőre báj tekintetében csak nyer, ha öltözetéhez alapszín gyanánt enyhe zöldet választ, mert eme zöld szín ellentéte a kedves rózsaszín jó segélyére bőr- és hajszínének.

Némely tudósok, kik az általunk fölvetett kérdéssel foglalkoztak, azt állítják, hogy a szem színe könyös az öltözetek választására, s elégségesnek tarták a bőr-, arcz- és hajszínének megfelelő árnyalatok felsorolását, a nélkül, hogy a szem színét bármi tekintetben is figyelembe vették volna. Tévedésben voltak, mint ezt a következő tény igazolja. Sötét hajú, halvány arcu és fénytelen fehér bőrű nők, kik szerencsések ördögi szépséggel birni, az az kék szeműk van, joggal választják mindazt, mi a szökeket előnyösen ruhazza, mint például világos kek, mint az öltözetek alapszíne, és buzavirágok hajdiszít; kiknek azonban a főtebb leirt bőr- és arczszín mellett sötét szeműk van, sokkal helyesebben járnak el, ha feketébe, vagy sötét zöldbe öltöznek s hajukat pipaacsasal, vagy ilyen színű bársony szalagokkal díszítik. Nemesak magukban a szövetek színei, hanem az a mód is a melylyel a világot áteresztik, visszasugározzák vagy fölemésztik, határozó a választásra; így például a rózsaszín mint diszító szín csak kevésbé illik a fénytelen szürkehez; ha azonban a szürke szín ragyogó mint a kínai selyemszövet, akkor a rózsaszín által vöröses fényt nyer, s a szemnek különösen jól eső meleg árnyalatot.

Eme példákat százakra lehetne szaporítani, mert a mindennapi élet tapasztalataiból meritvék. Hogy azonban mindazoknak, kiket a dolog érdekel kezükbe szolgáltatassuk az eszközt, melynek segélyével a minden kigondolható összeállítások tömkelegéből helyesen választhatnának, nem mulaszthatjuk el, bizonyos főalapelveket felsorolni, melyek ebben a tekintetben elhatározók, anyival inkább, mivel azok abbéli tételünk megerősítésül is szolgálnak, hogy a divat zsarnoksága csak akkor lesz teljesen megtörve, ha tényleg „minden divatossá válik.”

Aki a divatnak ura, nem pedig rabszolgája akar lenni, annak a divat ötleteivel és szeszélyeivel a szabad választás öntudatos képességét kell szembeállítani; tisztán kell előtte állni, hogy a formák és színek nemcsak támogatathatnak, hanem támogatniok is kell; ez azonban csak akkor sikerül neki, ha a színelméletben s a komplementáris és rokon színek egymáshoz való viszonyában ismételt kísérletek által találó, eleven tudást szerzett, mi ismét csak akkor lehetséges, ha meghatározott időben csak kevés kísérletet tesz, s ezt is csak addig míg szeme gyöngíthetetlen erejével bír. Ha ily módon meggyőződött arról, hogy menyire változtatja meg a színek befolyását, azoknak különbözősége, terjedelme s egymástól való eltérése; ha szembetűnőleg felismerte, hogy a vörös és zöld, kék és narancs, sárga és viola komplementáris színek összetételükben legtöbbször ellentétesek ugyan, de sokszor brutális, szemet sértő módon, ha a nagy és kis átmenetnek jelentőségét teljesen felfogta és tapasztalta, hogy semminemű pigment, s épen így a szöveteknél még annyira finomított összetétele által sem érhető el a spectrum színeinek

tisztasága és fénye s ha végül legmélyebben érzi, hogy a színek hangulatot idéznek elő és a szem közvetítésével a kedélyt érintik, akkor azt is fogja tudni, hogy jelenleg a divatok sokféleségét a szükség parancsolja, valamint azt is, hogy csupán a legkiképzettebb forma- és szín-érzék képes ebben a sok alaku, tarka világban helyesen megkülönböztetni s ítélni. Talán akkor azt is önkényt érthetőnek találandja, hogy a mai divatok lényegének felmutatási kísérlete egyetlen szót sem vesztett a férfi divatokról; mert teljes szívvvel csatlakozand abbéli véleményünkhöz, hogy a jelenkori művelt férfiaknak a ruházat tekintetében engedett szabadság abból áll, hogy ez lehetőleg igénytelen és minden föltűnéstől ment legyen, úgy hogy, mint kiegészítőleg még hozzáteszszük, kék nyakravaló csak szőke, fiatal turistáknak, a vörös pedig csupán jokey-k és másodrangú szállodák pinczéreiének engedhetők meg.

Ha lenne valaki, ki csodálkoznék a fölött, hogy ily komoly időkben enyi szót vesztegetünk a vélt semmisségre, annak ez válaszuk: A feladat annyira fontos; hogy úgy gyáriparunk, mint művészetünk és hazai gazdálkodásunk lényeges alapjait érinti. A selyem és gyapjuszövet gyáros és a szabó épen úgy buta marad hivatásában, ha a formák és színek titkát nem puhatolták ki, mint a festő, kiből ez az ismeret hiányzik. A nő azonban, ki megtanulta, hogy a szövet drágasága az öltözék szépségéhez csak keveset, annak formái és színei ellenben nagyban járulnak, szegény létére értékesebb hozományyal bír a házasságban, mint sokan azok közül, kikkel százezreket adtak.

Ranzoni E. után

Arabella.

A női szépség.

Lord Byron a női szépségről így irt: Nem értem én ezalatt csupán az arcz vagy termet szépségét, hanem azon lelkes kifejezést mely egy bájos arcz vonásaiból kisugárzik s a mely előállítja a tökéletes szépséget. Gyakran figyelmeztettek oly nőkre, kiket kiváló szépségeknek tartottak; de megvallom engem e kifejezésnélküli szép arczok nem érdekeltek; ellenben más nők, kiket a tömeg észre sem vett, mint bájos szépségek megleptek.

A női arcz, mint tavaszi nap kell, hogy sokféle változásokra képes legyen, — napfény derűje mosolygón rajta s ha a komolyság vagy ború váltaná is fel ezt — e felhőcsoportokat már a másik perczen a vidámság derűjével oszlassa szét. A női ajak, minden pillanatban készen álljon egy-egy barátságos mosolyra s ezzel enyhítse a homlok komolyságát a szemek boruját sőt villámain, hogy általában minden fölmerülő sötétséget a mosoly rózsaszínével vonjon be.

A nők arra vannak teremtve, hogy a bennünk szendergő legszebb s legnemesebb érzéseket fölébreszszék — s minden nyugtalan zajos indulatot lecsillapítsanak. — Egy kifejezéstelen, egy változatosság nélküli arcz, mily hatást is gyakorolhatna reánk? Egy ily szép arcz tekintetét két napig sem állhatnám ki. S csodálatos, hogy ép ily arczok, ily márvány szépségek tartatnak szépeknek a társadalomban.

Levelező-lap utazása a föld körül. Chemnitzben (Szászország) f. évi május 24-én néhány ur fogadott, hogy egy levelező-lap 120 nap alatt teszi meg az utat a föld körül. A fogadás most meg van nyerve. A levelező lapot ugyanis főnebb említett napon adták a postára; ezimlapjára egymás mellett a következő czimek voltak írva: „1. Herrn H. Gerbel u. Comp., Alexandrien, Egipten 2. Imperial Consulate of Germany, Singapore; 3. Imperial Consulate of Germany, Yokohama; 4. Messrs. Murphy, Grant et Comp, San-Francisco; 5. Franz Hockmann, care of Messrs. C. A. Auffmordt et Comp., P. O. Bux 1126 New-York, Ludwig Ploss, Chemniz, Saxony,“ mellette pedig azon kérés volt hozzáírva, hogy a postamesterek azonnal továbbítsák a levelező-lapot; és így is történt. A levelező-lap az említett posták bélyegével érkezett f. szeptember 18-án déli 1 órakor Chemnitzbe s így 117 nap alatt tette meg az utat a föld körül és pedig a következő időközben: Chemnitzben feladatott május 24-én, Alexandriába érkezett jun. 4-én, másnap expediatott Singaporeba, hova jun. 29-én érkezett, innen az nap továbbítván, jul. 14-én Yokohamába ért, hol jul. 31-ig pihennie kellett; innen San-Franciscoba aug. 24-én érkezett, honnan New-Yorkba szept. 2-án ért, és végül innen a tengeren s Anglián át szept. 18-án ért oda, a honnan indult.

Izleltető gép. Melbournéban, az aranyhomokon épült városban, Ellery Messers és Gowan M. jelentést tettek a kormányzónál, hogy ők az új „Telegastograph“ gép működését akarják bemutatni, melynél fogva a szag- és íz-érzékekre, bármely tárgy saját ízét át lehet származtatni.

A kormányzó, eleinte csak olyan bolond dolognak tartotta, mint most sokan olvasóink közül, de engedve a többszörös kérésnek, kísérleti helyül kijelölte a kormányzó palota, a lőzoktatásügyi miniszteri palota, a főposta stb. egy-egy termét, melyekben számos tudós és tudnivaló foglalt helyet, kik Ellery és Gawon urakkal telephon utján érintkezésbe tették magukat.

A kísérlet este 8 órakor pompás estebéd élvezettel vette kezdetét. Nem akarunk hosszasak lenni. Volt osztriga citromlével; volt hideg-, volt meleg-étel; voltak szeszes italok, xeresi, champagnei stb., s a kísérlet alá vetettek, illetőleg az „élvezők“ egyik és másik kísérleti helyen azonnal megmondták: most ez, most az — van feladva. Egy majd megégetettnek vélte száját, másinak feje fájt meg a szeszes italoktól. Egyik sem lakott ugyan jól hanem mindenik meg volt elégedve a „pompás estebéddel“ s a kísérletek bevégezte után, mindnyájan a kormányzóhoz gyűlvén össze, csakugyan hozzáláttak a pompás estebédhez s ittak nagy áldomásokat a feltalálók s a királyné egészségére.

A „Melbourne Age“ nyomán közöltük ezt, a szak tudósoknak hagyván fön, hogy az új találmánnyal részletesen foglalkozzanak!

Genée mester háza.

Genée mester híres ember volt annak idejében; a nagy urak csak úgy vetélkedtek érte, s a ki megkaphatta, büszke is volt reá, mert Genée mester a legjelesebb szakács volt a maga idejében.

Igy aztán nem esoda, hogy késő napjaira annyi vagyont szerzett, hogy Páris közelében az országuton, igen szép fekvést házat vásárolt meg, a hozzá tartozó földekkel együtt.

A házat a lehető legnagyobb kényelemmel sőt fénytűzessel rendezte be anynyira, hogy bármelyik marquis is ellakhatott volna benne.

De hiszen Genée mester a párisi szakácsok királya volt.

Azonban a pompás berendezés sem bírhatta rá Genée mestert, hogy hosszabban időzzék szobáiban.

Ott üldögélt egész napokon keresztül a ház előtt kényelmes támlásszékén, bodor füstököt eregetve pipájából s órákig elnézdelve az országuton elhaladó kocsikat.

Egy ízben Genée mester egyik párisi ismerőse kocsikázott arrafelé, s amint őt megpillantá, azonnal leszállt, s a szokásos üdvözlés után ily párbeszéd fejlett ki közöttük.

— Úgy tudom, Genée, hogy ez a ház a birtokkal együtt sajátod.

— Igen, válaszolt emez önérzetesen.

— Miért ülsz hát mégis a ház előtt ebben az öltözetben, hiszen nem szakácskodol már többé.

— De lásd, sokan járnak erre az országuton, s ha engem meglátnak a ház előtt ülni, ebben az öltözetben, azt hiszik, hogy valamely igen nagy ur lakja a házat.

Igaztalanság.

— Gondolja ön, az a Merényi tegnap nyílt utcán vén számárnak nevezett!

— Ah! ez szemtelenség, hogyan nevezheti önt vén számárnak, hiszen ön még javakorában van.

Leszámolás.

— Kérem számlámat gyógyszerész ur, mennyire is megy?

— Tessék, épen száz forint.

— Száz forint? No, itt van egy forint ez önök kész kiadása, a többivel várhat ön.

Koldus politika.

— Az isten fizessen meg nagyságodnak a szép nadrágért, de viselni még sem viselhetem, elronthatná egész tiszteletemet; senkitől sem kapnék semmit, ha ebben meglátna.

A szegény vak.

(Megtörtént.)

— Kérem egy szegény vak számára, — szólalt meg ablakom alatt tegnap egy hang, ékes király-utczai dialektusban.

— Takarodol az ablakomból, — förmedek reá, mert a világosságot zárta el előlem.

— Csak azt akhartam megnézni, — szólal meg a szegény vak, hogy mit csinálnak odabenn.

Ráadás.

— Három forint az mégis csak sok; hiszen a nadrág lyukas.

— A lyukat nem számítom, az ráadás.

Az özvegy őszintesége.

— Mit tenne most nagysád, ha a gyászév leteltével üdvözült férje ismét megjelenne?

— Ugyanazzal az orvossal gyógyíttatnám.

Értesítés.

— „Tudatom barátaimmal az örvendetes hírt, hogy ögem nagy szerencse ért. Mult éjjel ugyanis nóm főszobapinczéremmel megszökött. A hűtelen asszonytól s hanyag szolgától egy csapásra, még pedig minden kellemetlenség nélkül megszabadulni, mégis csak nagy szerencse egy vendéglősre. — Ugyanazért ajánlólag emlékeztetem a t. utazókat szállodámra, kérve őket egyszersmind, hogy ne hozzanak semmi tudósítást a szökevényekről, nehogy haszontalan utánjárásokba és kellemetlenségekbe bonyolodjam.

Veszélyes jutalmazás.

— Ugy, Miska, restség- és hanyagságért ma kikapta a tanító urtól! Jól van ez így! Most vidd azonnal ezt az üveg jó bort neki, s mondj köszönetet a megérdemelt büntetésért.

— Nem, papa, azt nem teszem, mert ha a tanító ur mindenkör egy üveg bort kap érte, akkor mindennap háromszor meg fog verni.

Előre gondoskodás.

— Baruch és Náthán a közös üzletből eredt nyeménnyt akarják felosztani. Némi különbözet merülvén föl, Baruch megszólal:

— Náthán, esküszöm, hogy úgy van, amint mondtam.

— Jól van Baruch, ha ön esküszik, nem tehetek semmit, de ha még egyszer esküre kerül a dolog, akkor én fogok esküdni — először!

Szép állapot!

Nő (férjéhez.): tegnapelőtt csak tegnap jöttél haza; tegnap csak ma; ma meg csak holnap jöttél volna, ha haza nem hozlak a koresmából.

Kinél hát?

Ur (Egy bérkocsishoz, ki kegyetlenül veri gebéjét.): No, még magánál sem szeretnék ám ló lenni!

Bérkocsis: Nálam nem? Hát kinél?

Meglepetés.

— Meg sem közelíti ez a juh-czomb a tegnapelőttit, — jegyzi meg sohajtva a vendég a felszolgáló pinczérnek.

— Már micsoda beszéd ez, — válaszol emez dia-

dalittasan — hiszen ez a juh-czomb még a tegnapelőtti.

Nagyot hall.

Az operai előadásban ballet fordulván elő, a magántánczosnő szabályos magasságra emeli lábát.

— Magasabban, — kiált a zártszékek egyikén ülő stüket néző, — nem hallo m.

A nő gyűlölő.

— Vig beszély. —

Irta: F. J.

— Nagyságos ur mondok valamit. A Panna heted-hét vármegyére szálló híres szép leány, takarékos jó gazdaasszony, aztán ért ám az ur szóhoz is, s épen a nagyságos urnak való ügyes kis feleség lenne.

— Hüb te hülye, hogy mersz meg te nekem ilyeneket beszélni?

— Megkövetem alássan én okosan beszéltem.

— Hiszem, hogy nem vagy egész bolond. Jaj a lábam jaj, a köszvény előtört rohamosan.

— Panna nem piperézné magát s aztán milyen pompás baromfiakat tud nevelni, s milyen finom páczolt galambokat tud készíteni, épen a nagyságos ur izlése szerint.

— Jaj a mellem hátam. Bundát adj rám a hideg ráz, a köszvény szaggat, jaj a fejem.

— Hej nagyságos urfi, ha most Panna felesége lenne, hogy ápolgatná dédelgetni.

— Bundát adj rám nem hallo m? vedd le a parókát fejemről mert az izaszt. Vigyen el az ördög.

Péter látva, hogy anyi szép szóra sem hallgat az urfi, dühösen vágta a bundát annak nyaka közé.

— Ejnye te semmirekelő.

Péter el akar menni.

— Hová mégysz riad rá mérgesen Samu urfi.

— Távozom az urfitól végkép.

— Csak ma ne hagyj itt, haszontalan.

— Ennyi gorombaságot nem tűrök el, megyek. S behuzta maga után az ajtót.

Samu urfi tehát egyedül maradt köszvényével és parókájával.

— Jaj! ordított föl néha csendesen.

— Péter Péter jer segíts.

De Péter nem jött s a fájdalmak az urfit nagyon utólérték.

Sámuel ur az egyedüllét s a szolga hűtlensége és saját köszvénye miatt fájdalmában felfogadja:

— Ha jobban leszek, egy hét múlva megnősülök és tüstént más szolgát fogadok, csak a lábaimra állhassak.

A fájdalom csillapultával nehéz álom jó szemére. Reggel fölébred látja hogy egyedül van. Visszaemlékezik tegnap estére.

Az ajton kopogtatnak, Péter lép be.

Meggondolta magát; ha huga nagyságos asszony nem lehet, legalább maradjon ő a nagyságos ur inasa.

Samu urfi is amint meglátja, feledi a tegnap esti keserves állapotot; csak hogy itt van Péter, van ki a parókát feltegye csinosan, a fejére.

És mikor felöltözködik szépen, hogy a kávéházba menjen reggelizni, könnyű szívvel sóhajt föl,

Dehogy nősülök! Soha!!

A „Család Lap“-ja 10-ik számában közölt **sakktalány** megfejtése a következő:

„Be szomoru az élet énnekem,
Mióta eltemették kedvesem!
Csak úgy lézengek mint az ős virága,
Mely minden szellő érkezésével
Egy-egy megszáradt szirmot hullat el.
S mely csüggedt fővel kimulását várja.

A fájdalom gyakorta megrohan,
Mint éhező vad, mérges szilaján,
S éles körmét szivembe vágja mélyen.
Kiáltok a sors ellen átkokat,
Amely az embernek mennyit mutat,
Hanem megtiltja, hogy belé ne lépjen.

Legtöbbször esőndes, néma bánatom;
Élek? nem élek? szinte nem tudom,
Jön és megszólít egy két jó barátom;
Beszédeikre ritkán felelek,
Örültem egykor, hogyha jöttek,
Most hogyha mennek, szivesebben látom.

Gyakran bolyongok föl s le céltalan,
Bolyongok, míg — azt sem tudom hogyan? —
A drága kis lány sírhalmához érek.
Édes remény tart ottan engemet;
Remélem, hogy majd szivem megreped . . . .
Mért csalnak mindig, mindig a remények!

A jutalmat megnyerte **Békessy Róza** kisasszony.

Helyes megfejtéseket ezenkívül következő t. olvasóink küldtek be:

Ádámik Klára özv., Altnáder Jusztina, Angyal Irén, Antallik Lina.

Budayné-Rumpler Nina, Bohner I.-né, Bartusz Anna, Bagyik Erzsébet, Békessy Róza, Bajzath-Kovács Mariska, Buza Sándorné, Balassa Gizella, Bátky Irma, Balassa Margit, Boldogh Kálmáné, Bargy Eszti, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné, Benkő Ilona.

Cseh Jolán, **Csepy** Évike, Csécs Izabella, Czabek Vilma és Ludmilla, Csató Jolán, Csillag Juliska, Czipura J.-né, Csalogányi Mariska.

Dechsler Hermin, Dobál Pepi, Dóczy Endréné, Deresy Mariska, Derényi Ferenczné, Dzsida Mihályné, Domaneck Istvánné.

Erekly W. Mariska, Egí Hermin, Ecsény L.-né, Erdélyi Gy.-né, **Fülöp** Flank Teréz, Flaskay Dezsóné, Fet-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Fehér Ida, Fodor Julia.

Gózonné-Simon Janka, Gál-Murányváry Irma, György Irma, Gaján-Szomor Etelka, Györe Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna, Györgyi N. Irma.

Horváth Jolán, Harsányi Lina, Hoferné-Losy Mariska, Hatvani Lotti, Huszár-Bátky Rózsa, Hidogi Antónia, Hadzsy Irma, Hayt Giza, Hubay Endréné, özv. Hittrich Ida, Hargitay Anna.

Igics Mariska, Janics Aranka, Joachim Irén, Jungwirth Julesa.

Kaufmann Rózsa Kiss Gézáné, Kutassy Mariska, Kőváry Miklósné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konecz Gabriella, Kohár Lenke, Kubinszky Jánosné, Kontz Viktória, Kovács Izabella, Kesső Károlyné, Kovács Juci, Kosinszky Mariska, Korsinek Sárka, Korik Zsófia, Kerekes Anna, Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kővér Ilma, Korik Zsófia, Kappéczy Vilma.

Lauka Mariska, Laczkó Izabella, Ligethy Julia, Lészai Kati, Lang Mari, Liebermann Róza.

Mikos Gizella, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnár Eszti, Maylen Irma, Móder Adalberta, Molnár-Németh Jolán, Mayerfi Juliska, Matusch Klementine, Meller Katinka, Molitorisz Berta, Molesányi Pozsgay Ilona, Mezey Teréz, Mihály Róza.

Nagy Eszti, Novák Matild, Nágel-Sterbeczky Teréz, Nagy Vinczéné, Nyilas Agnes, Nagy Károlyi Berta, Németh Bianka.

Ostermann Luiza és Nina, Okniczky Erzsike, Okolicsányi M. **Papp** Mariska, Pérczy Mariska, Polgár Lászlóné, Pöck Irma, Perlaky-Kosinszky Mariska, Péczér Ignáczné, Potoczky Antónia, Perczel Skodacsek, Pongrácz Ilona, Pápay Leánderné.

Rumplerné-Bognár Fáni, Rumplerné-Maurer Nina, özv. Russayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Weisz Sarolta, Rimanóczy Jenőné, Rechnitzer Berta, Radetzky Károlyné, Rusznyák Paula, Radocsay Etelka, Radocsay Nina, Reitter Luiza, Ratkovszky Mariska, Romanovszky Mariska, Rekvényi Riza.

Stetina Berta, Szilády Gézáné, Sipos-Kollacsek Terézia, Schlick Jolán, Szovát Ilon, Szászy Mariska, Schusztér Emma, Spatenka

Lepoldine, Soósné-Veréby Emma, Somogyi Jolán, Szuhár Teresi, Szilágyi Adél, Szilágyi Erzsike, Szövényi Etelka, Scheltsch Mihályné, Sággy Matild, Szirmay Szidónia, Szorád Béláné, Szecsány Vilma, Simon Etelka, Szabó Józsi, Scheftik Mihályné, Szabó Ferenczné, Stenczel Vilma, Stark Jenőné, Szabó Mari, Szabó Antónia, Schön Rozália, Sipo Péterné.

Tátray Józsefné, Tarafás Aranka, Tóth Pálné, Tóth Terka, Tóth Istvánné, Tómek Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Lajosné, Tamás Kornélia.

Ürge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka, Ujszivy Ilonka.

Várföldy Elekné, Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Vukics Aranka, Veres Ilka.

Zvarinyi Jánosné, Zlinszky Isvánné, Zombor Juliska (B), Zongor Mariska, Zatlukal Evva Etel, Zsedényi Erzsike.

Agyagássy Sándor, Adám Albert, Ágoston Béla, Antok Dániel, Angyal István, Almásy György.

Bárkányi Mihály, Buday László ifj., Balajthy István, Bognár György, Bódi István, Bulkay Mihály, Bene Ferencz, Barnafy Gábor, Benedek József, Bódi István, Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurél, Bolemann István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferencz, Boldog K., Borbola Kornél, Bodó István, Boros Gyula, Bartha J. Béla.

Csepy Zsigmond, Csongvay Lőrincz, Csete György, Csonth Béla, Csató István, Csorba Ferencz, Csernyánszky József, Cseh Lajos, Czike Ferencz, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Csergő Sándor, Czánik Gyula.

Detáry Ferencz, Dux Ármán, Dérczy Péter, Dudits Gyula, Denk Árpád, Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Domonkos P., Dolezsál József, Dávid József, Dósa János.

Egely Márton, Ecsedy Károly, Ékes Lajos, Ehlinger Ferencz.

Fehér József, Füle János, dr. Frank, Frey Ottó, Fischer Károly, Fodor Sándor, Falcsik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Finkmann Vilmos, fogyasztási adóhivatal, Komáromban, Ferenczy Kálmán.

Goldstein Fülöp, Gedeon Gáspár, Gorov Miksa, Grünfeld Mór, Gergelyi László, Gulyás Kálmán, Gyenes János, Gruber János, Gulassa János, Györfly Gábor, Gron Soma, Góznán Sándor, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld Mór.

Haller Károly, Huszár István, Hirt Pál, Hofer Ferencz, Hamar András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Harsági Ferencz, Hankó Antal, Hokóviz, Horvátovics János.

Illés Gyula, István Albert, Inczedy József.

Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly, Jablonszky Imre, Juhász Miklós, Jablovsky Mihály, Jovánovics Emil.

Kriszinkovich Árpád, Kamenitzky János, Kiss István, Kovács Sándor, Kemenczy Mihály, Komáromi Gyula, Klein Jakab, Klein Miksa, Kritsa Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Kőkényes Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy Lukács, Kevitzky Adolf, Krutz Lajos, Kovács Albin, Körtvélyessy Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Kreuchel Gyula, Kozma Kálmán, Kunosy Ármán, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Ferencz, Kővér József, Krausz Miksa, Kopan János, Kovács Károly, Kabai Sándor, Kanda József, Konecek Dávid, Kaukol János, Kakas Lajos, Krupa Kálmán.

László Ferencz, Lázár Lajos, Lung Mátyás, Lutz Ferencz.

Mészöly Ambrus, Mikos Nándor, Majnik Géza, Martiny Dezső, Matkovits Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre, Mezey Ignác, Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mihály Gábor, Mezey Miksa, Machó József, Marthy György, Melegh I.

Németh Zsigmond, Nagy Alajos, Navratill Ede, Nyáry József, Neubach Adolf, Nemetsék Ágoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár, Nagy Károly, Nagy Alfonz, Nyíri Alajos.

Orencsák János, Österreicher József, Ordódy Mihály.

Perszina József, Pivovarszky Ágost, Puskás József, Petrovsky Dezső, Perndl Adorján, Péchy Károly, Pulgyay Vilmos, Pollák Szigfried, Perlaky József, Puskás Ferencz, Pokorny Ferencz, Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly, Pázmány Elek, Pachoffer Ákos, Palcsesz I., Pete F., Plathy Bertalan, Péczely Árpád.

Rumpler Ferencz, Rech Gyula, Ross Gyula, Rehák Antal, Rosenmayer Habakuk, Rudnay József, Rakovszky Ignác, Rác István, Rill Imre, Réthy Endre, Rosenzweig Samu.

Schmidt Béla, Salamon Gyula, Strauber Soma, Sebestyén István, Szeffert Kálmán, Szalay Károly, Spargnapane Antal, Szabó Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szilágyi Pál, Schwarcz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Sztráda István, Szendrey János, Sallay Gyula, Székely József, Scultéty Kornél, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mihály, Sremmel, Sztipán István.

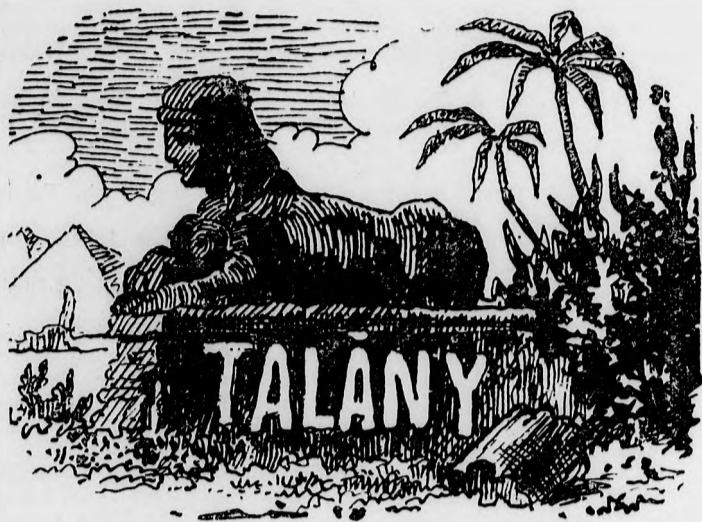
Tóber János, Tarisznyás János, Tomcsányi Márton, Tóth Ferencz, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre.

Ujsághy Bálint.

Varga Gyula, Vasváry Sándor, Vondrássek Ferencz, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilhelm Soma, Vecsey Sándor, Vasassy József, Világossy József, Vlenirák Mátyás, Váry Lajos, Vasváry-Kovács Márton, Veres Lajos.

Xantus János.

Záborszky Gyula, Zetykó Ede, Zatkalik Károly.

Számrejtvény.

Joanovics Emiltől.

- 14 3 8 Egy gazdag része az évnek,
 10 14 Megvan ez minden embernek;
 18 21 4 17 Álló vizekben láthatod,
 1 2 6 12 9 5 Andrássy hatvanat kapott,
 20 19 12 A lányok nagyon szeretik,
 15 16 14 12 14 Gyermeknek örömmel eszik,
 7 22 11 13 Száv nemzet nem messze tőlünk,
 1—22 Rágondolunk, vérzik szívünk!

Szótalány.

Gánóczy Jankától.

Csak három betűből állok,
 Igen utált anyag vagyok.
 Ha középsőm megékezed,
 Jeles orvos nevét nyered,
 Vagy ha tetszik megpontosod,
 Akkor tudom, megátkozod.

Szótag-talány.*)

Juhász Károlytól.

A következő 16 szótagból:

a, me, ti, gol, thum, si, rat, ó, ber, yp, an, ro, nor, ra,
 land, lan, —

öt olyan szót kell képezni, melyek jelentése ez:

1. Az ó-szövegségben először említett hegység.
2. A plátói szerelem egy példányképe.
3. Germán faj, gazdag európai nemzet.
4. Az 5-ik században alapított hét angol-szászország egyike volt, ma Anglia egy shire-je (megye).
5. E század 2-ik tizedében kitört görög szabadság-

*) Lapunk 11. számában tévesen arithmograph jelző eszszott be.

Szerk.

harcz egyik kezdeményezője s abban „szent sereg“ vezére.

Ez öt szó kezdőbetűi felülről lefelé olvasva egy magyar élő költőnek, végbetűi pedig szintén felülről lefelé olvasva, annak egyik költői művét nevezik meg.

A megfejtők között érdekes dalkönyvet sorsolunk ki.

(Megfejtések a 16-ik számban.)

(A megfejtők nevei közöltetnek.)

Betűtalány.

Üdvömb !!

A megfejtők közt díszes műlapot sorsolunk ki.

Szerkesztői üzenetek.

Kunsági Döme urnak, Budapesten. Lassabban az „erővel“: elkopik különben. A hetenkint százakra menő küldeményekre csak sorjában válaszolhatunk, s ha nekünk van türelmünk minden beküldött dolgozat átolvasására, megkövetelhetjük a beküldőtől is, hogy legyen nekik is türelmük, míg a sor rájuk kerül. — **Asgothy**. A beküldött két költemény csak a papír-kosár tartalmát szaporíthatja. — **Csák Flóra** urhölgynek, Jászberény. Az „ősi ábránd“-nak sorát ejtjük. A lapot innen mindig idejében adjuk postára, úgy, hogy vasárnap már ott kellene lennie; a hiba valamelyik posta-állomásban lehet. — **Sk-y L-s** Sopronban. Nem közölhetők. — **Badinyi Lajos** urnak. Közölni fogjuk, amint sorát ejtjük. — **Szilágyi László** urnak, Madaras. Naptárunkat a jövő hó folyamában küldjük szét. — **K. I. H.-M.** Váásrhely. Megkaptuk mind a két levelet, azonban még nem volt időnk áttekinteni. Kis türelmet kérünk. — **Jabkovszky Mária** urnak, Az életképet közölni fogjuk. — **Rázt István** urnak, Bpsten, Igy már beválik. — **Pischi Izabella** urhölgynek, Szekesfehervár. Fogadja nagysád őszinte köszönetünket nagybecsű támogatásáért. Sok ily buzgó barátot, akkor lapunk virulni fog. — **Kiss János** urnak, Kisbér. A lapot innen mindig pontosan expedíaltatjuk, úgy hogy távolabb eső helyekre legfőlebb hétfőn meg kell érkeznie. — **Perlaky-Kosinszky Mariska** urhölgynek. Köszönet. Felhasználjuk. — **Szukáts Lajos** urnak. Elolvasás után. — **Pataky István** urnak, Lőcse. Köszönet az elmés küldeményért. Felhasználjuk legközelebb. Az aesthetikai dolgozatokat is szívesen veendjük. — **E. Szabó Gyula** urnak. Közölni fogjuk. — **Az éjféli réme**. Anyira bombasztikus a nyelvezete, hogy ha nem félténénk olvasóinkat a kacaj-görestől okvetetlenül fölvennénk kuriózum gyanánt h u m o r-rovatunkba; így azonban csak papirkosarunk tartalmát gazdagítja. — **F. R. O.** „Első kis érlet.“ Meglátszik rajta, hogy az, még sem ize, sem sava. Majd ha az iskola porát lerázta ön, akkor talán vihethi valamire ezen a téren is. Azonban a szorgalmas tanulás addig sem fog ártani. **Amor és Hymen**. Oly éles az ellentét közöttük ebben a kidolgozásban, hogyha közölnök, minden olvasónk arra a meggyőződésre jutna, hogy egymással halálos ellenségeskedésben vannak. Ily tan hirdetésére pedig nem akarunk vállalkozni.

A HIRNÖK.

1878.

„A CSALÁD LAPJA” rendes melléklete.

13. sz.

T. olvasóinkhoz!

Jövő számunkat kitünő tollú írónk **Balázs Sándor** nagyszerű beszélyével kezdjük meg, kit szerencsénk volt lapunk állandó munkatársaul megnyerni.

Naptárunk a jövő hó végéig minden előfizetőnek megküldetik. Eddigelé a képek rajzolása s metszése késleltette megjelenését.

Politikai hírek a hazából.

A „Temps“ bécsi levelezője legközelebb meglátogatta Karatheodory basát, ki azt mondá neki, hogy Ausztria-Magyarország ép úgy, mint a porta, hajlandók a konvenczió megkötésére, de még némi nehézségek forognak fenn. A porta ugyanis nem akar tulmenni a berlini szerződésen, s azt kívánja, hogy a szultán souve rainitásának elismerése egész Bosznia-ra terjesztessék ki, míg a konvenczió a részletekre nézve, mint pl. a novi-bazári sandsáktól illet leg, tartalmazhat bizonyos megállapodásokat.

Ugyanez a levelező jelenti, hogy a porta husz tábor katonaságot akar Albániába küldeni Osman basa parancsnoksága alatt, hogy ott tekintélyének ismét kellő súlyt szerezzen.

Hymen.

Fekete Lajos, dunagózhajózási tisztviselő eljegyezte Pozsonyban **Dienes Hermína** kisasszonyt s esküvőjük a jövő hó 5-én lesz.

Petrán Sándor, honv. számvevő őrmester f. hó 24-én tartja esküvőjét **Szilágyi Róza** kisasszonnyal.

Báró Andreánszky Gábor földbirtoke a mult szombaton vezette ol-tárhoz **Glac Matild** kisasszonyt.

Lőrinczy Jenő egybekelt **Illavath Erzs** kisasszonnyal Ungvárt.

Mlinkó Etelka kisasszonyt, **Mlinkó József** egyetemi gondnok kedves leányát mult vasárnap eljegyezte **Nagy Ödön** szolnoki kir. mérnök.

Alsó-Terenyén f. hó 23-kán kelt egybe **Rakovszky Aladár** fővárosi bankár, **Podhorszky Gizela** kisasszonnyal.

Szabadván Balogh Pál ügyvéd eljegyezte bajzádi **Vojnits Róza** kisasszonyt.

Mező-Keresztesen **Harczarik Etelka** kisasszonyt eljegyezte ifj. **Beliczey Ferencz**, derecskei gyógyszerész.

Maros-Ludason **Derzsi Lilla** kisasszonnyal **Nagy Béla** állami felső népiskolai szaktanító jegyet váltott.

† Halálozások.

Magyar László, berettyó-ujfalusi polgár elhunyt.

Rádi Ottó gyógyszerész meghalt **Losonc**on, 26 éves korában.

Rigó Jánosné elhunyt 48 éves korában, Győrött.

Lo-Presti bárónó, gr. **Eszterházy István** pozsonyi főispán testvére meghalt.

Gr. Dezsewffy Gyula kamarás rövid betegség után meghalt Bécsben.

Dr. Lőrincz Pál községi orvos elhunyt **Tabon**.

Holub Mátyás budapesti áll. főgymnásiumi tanár és jeles tankönyvíró meghalt **Budapest**en.

Decky Sámuel, a nagyváradi dárda jeles tagja meghalt **N.-Várad**on.

Nagy-Martonban **Harics Antal** takarékpénztári igazgató és kereskedő meghalt élete 61-ik évében.

Debreczenben **Medgyesi Nándor**, a zenede első hegedű tanára elhunyt 52 éves korában.

Chapó Pál a pestvidéki törvényszék elnöke kéthavi szenvedés után **Dömsödön** élete 56-ik évében jobblétre szenderült.

Kiss Gyula fővárosi bizottsági tag mult pénteken 41 éves korában meghalt.

Szőnyi János szegedi zenetanár f. hó 24-én munkás élete 72-ik évében elhunyt.

Vitál Alajos nyugalmazott kir. ítélőtáblai bíró 61 éves korában jobblétre szenderült.

Vegyes hírek a fővárosból.

Mária Valeria főhercegnő most már **Gödöllön** van, hová tegnapelőtt érkezett. A királyné már is hozzá fogott uralkodó kedvtelése: a sport üzéséhez. Hétf n az eső daczára lóháton tette meg az utat **Gödöllőtől K.-Megyerig** és vissza. A vonaton **Rákos-Palotáig** udvari személyzeteült.

A Margit-sziget buzgó irodalmi barátot nyert a most ott időző **K.**

Papp Miklósban. Tegnap ó a „Hon“ban is közölt a szigetről tárczát, s ebben elbeszél **József főhercegről** egy érdekes adatot. Az építkezések kezdetekor — ugymond — a főherceg sokat tartózkodott künn, a mostani feltgyelői lakásban. Egyszer észrevette, hogy a vércsék igen elszaporodtak, pusztítva az énekes madarakat. Elhatározá: statáriumot tartani fölöttük. **Alcsuthról** elhozatta legjobb vadászfegyvereit s kora hajnalban járt ki lődözni a vércsék. Egyszer a főkertész veszi észre a szürkület félhomályában, hogy valaki — kezében fegyverrel — kilép a főherceg hálószobája ablakából. Rögtön siet oda, demeghökkenve áll meg, annyit mondván csak: „Fenséges uram!“ — „Nemde, — szól hozzá a főherceg, — azt akarja megtudni, hogy mért járok én az ablakon keresztül? Hát tudja, a komornyikom az előszobában nagyon édesen alszik, nem akartam szegényt ilyen jókor fölkelteni!“

Tisza Kálmán minisztereln. **Geszt-ről**, **b. Wencheim Béla** és **Széll Kálmán** miniszterek **Bécsből** visszaérkeztek a fővárosba.

Csemeghi Károly igazságügyminiszteri államtitkár hivatalától saját kérelmére fölmentetvén, a legfőbb ítélőszékhez tanácselnökké nevezetett ki.

Podmaniczky János báró a megyéhez azt az ajánlatot tette, hogy a bosnyák hadjárat ideje alatt rákoskereszturi kastélyában három sebesült tisztet teljes ellátásra elfogad. Ezenkívül husz pozsonyi mérő listet és tiz akó bort küld a budapesti sebesültek számára.

Lendvay-Latkóczyné asszonyról, a nemzeti színház rég nyugdíjban élő művésznőjéről szépen jellemző, nemes szívü tényt jegyzünk föl e rovatba. A miskolczi árviz utáni napokban egy ottani urhölgy felhivta az emberbarátok részvétét a néhai **Latkóczky Lajos** képrő megmaradt árvájára, kinek anyja és két testvére a szegény lányka szeme látára fultak a szobába tolult vízbe. Nyolczan jelentkeztek e szegény árva lányka felfogadására, köztük legelőször **Lendvay-Latkóczyné asszony**. A lányka hozzája kívánkozott, mint ki egykor az ő elhunyt atyjának neje volt. Már itt is van vele a fővárosban, hálát adva a gondviselésnek,

hogyan elvesztett édes anyja helyett jószívű anyát talált. Ohajtjuk, hogy érezhesse is nagyon sokáig e második anyja jóságát és szeretetét.

A honvédelmi minisztérium — mint értesültünk — rendeletet bocsátott ki, melyben előbbi, általunk is közlött, rendeletével ellentétben meghagyja, hogy ez évben az ellenőrzési fő- és utószemle a főváros területén tartózkodó állandóan, vagy ideiglenesen szabadságot honvéd-legénységgel se tartassék meg.

Toldy Ferencz siremlékére a Kisfaludy-Társaság a következő feliratot határozta: „Toldy Ferencznek, megalapítójának, közadakozásból emelte a Kisfaludy-Társaság 1878-ban.“

Jókai Mórtól új regény jelent meg: „Egy asszonyi hajszál“; ára másfél frt s Pfeiffer Ferdinándnál kapható.

A segélybizottság elnöke: Gerlóczy Károly helyettes-polgármester fölhívja a gyűjtőivartókat, hogy a sebesültek és szegény katonacsaládok számára iverkeken begyűlt összegeket legkésőbb október 10-ig küldjék be; az iv, további gyűjtés végett visszakapható. A segélybizottság folyton küld pénzdományokat a kórházba; tegnap néhány bizottsági tag meglátogatta a betegeket, szivarokat osztott ki köztük s háromszáz frtot hagytak hátra azok számára, kik felgyógyulva haza vagy csapataikhoz mennek.

Örvendetes hírt tudat a Deutsche Ztg, ha valót mond. A lap a következőt jelenti: Ő Felsője parancsára a hadügyminiszter s a 2-dik hadsereg főparancsnoka, báró Philippovics tb. szernagy között tárgyalások kezdettek meg a felett, hogy miként s mennyire lehetséges már október hóban a demobilizáció, illetőleg négy csapat-divíziónak Boszniából való haza hivatása. Az eldöntés még nem történt meg. Emlékezhetni rá, hogy ő Felsője Grácban a János főherceg-emlék leleplezése alkalmával, a győzelmes ezrednek minél előbbi haza hivatását kilátásba helyezte.

Műszók alkotására szakférfiakból álló enquetet hívott össze néhány hó előtt a kormány, a vámtörvény-czikké idegen kifejezéseit magyar terminusokkal pótolni. Az enquete megfelelt föladatának sőt megmagyárosította a vasuti szakba vágó kifejezéseket is. A kereskedelmi miniszter intézkedett, hogy e bizottság készítsen egy földmívelési és kereskedelmi szótárt is.

Nők számára távirtdakezelői tanfolyamokat fognak október hó első felében megnyitni a távirói igazgatóságok székhelyein. E folyamok 6—8 hétig tartanak. A felvételi határidő jövő hó 5-én jár le. Az igazgatóság-

goknál felvételért folyamodhatnak 18—30 éves nők, kik valamely magasabb leányiskolát jó sikerrel végeztek, feddhetlen erkölcsűek, ép egészségesek, a magyar és német nyelvet tökéletesen bírják. Közlebbi felvilágosítás a hivatalos lapban megjelent hirdetésben foglaltatik, esetleg az illető igazgatóságtól kérhető.

Az állatkertben a Soldosné asszony erdélyi kis farkasa elpusztult.

Irodalom és művészet.

„A természet orvos“ vagyis biztos gyógyszer ajánló sebészeti házikönyv 250 községi bizonyítvánnyal kintüntetve, melylyel a legborzasztóbb csonttörések, sebek, ficzások, sérvek, daganatok, köszvény, száraz és egyéb fájdalmak, továbbá itt el nem számítható számtalan elfajult régi nyavalyák kigyógyíthatók. E népszerű mű egy éve hogy megjelent, s már is országszerte a legnagyobb elismerésben részesült. Az egész munka ára 1 frt (aki egyszerre 5-öt rendel 4 frt.) **Domonkos P.** sebésznél Kem.-Högyében, u. p. Magyar Genes (Vasmegeye.)

Vegyes hírek a vidékről.

Gödöllön királyné ő felsége többnyire a palotában tölti az időt, csak délutánokint lovagol ki egy angol kíséretében; a vadászatok már nem sokára megkezdődnek, s a várt vendégek közül **Piret báró** már meg is érkezett.

József főherceget Maros-Vásárhelyt ünnepelesen fogadták.

Komáromból **Pap Gábor** superintendens lelkész beiktatásáról a következő sorokat vettük: A dunántúli hely. hitv. egyház kerület superintendense vasárnap, folyó hó 22-én iktattatott be, mint rév-komáromi lelkész. A nagy templomot már 9 óra előtt a zuhogó erdő dacára is nagy számú hallgatóság töltte meg a rév-komáromi közönség mindenosztályából, felekezeti különbség nélkül. Ott láttuk az egyházi, polgári és katonai hatóság képviselőit, s Komárom város színe-javát, kik feszült várakozással néztek az ünnepély megnyitása elé. Kevéssel 9 óra után belépett az új lelkész kíséretével, s az alkalmi karének után kilépett a lelkészek padjából **Vályi Lajos** perbeti esperes az ur asztala elé s őszinte kebelből fakadt hévvel ecsetelé az egyház gyászát boldogult lelkésze, **Nagy Mihály** superintendens elvesztése fölött, majd örömet a fölött, hogy az ujjonnan megválasztott lelkész a komáromi közönség ohájának engedve, betölté a támadt ürt. Ezután velős rövidséggel ecsetelvén a protestan-

tismus zivataros multját, beiktatá az új lelkészt hivatalába, őt egyszerűsmind társelnökül is felavatták a presbiteri gyűléseken. Utána **Pap Gábor** lépett föl a szószékre s elragadó hévvel ecsetelé emelkedett szellemű beszédében a hűségese pap hivatását, kiemelvén a protestantizmusnak azt az elvitázhatatlan érdemét, hogy a papi hierarchiának gátat vetett azáltal, hogy az egyházi ügyekben a világiaknak is befolyást biztosított. Az egy óráig tartott beszéd után forró imát rebeggett király és királyné ő felségeik, a koronaherceg ő fensége, a komáromi egyház, Komárom város, Komárom-megye, a kormány, a haza és Boszniában harczó véreinkért. Végül adakozásra hívta föl a jelenlevőket a sebesültek, s a mozgósítottak családjai javára. Ezután ismét megzendült a szép praecisióval előadott karének, melynek elhangzása után oszlan kezdték a közönség, kiki tehetsége szerint járulván a kijáratoknál felállított perselyek tartalmának gyarapításához, sebesülteink s a mozgósítottak inséggel küzdő családjaik javára. Az istenitisztelest bevégezte után az egyházkerületi lelkészi és világi hatóság a presbiterialis gyűlésre ment, hol az új lelkészt szintén meleg szavakkal avatták föl. Két órakor utunk ebédhez **Pap Gábor** vendégszerető házában. Az itt jelen voltak közül fölemlítjük **Zuber József** főispán **Beöthy Zsigmond** legfőbbtélőszéki bíró, **Bathó Bálint** kir. tanácsos, alispán, **Madarassy Mór** törvényszéki elnök, **Molnár Ádám** kir. ügyész, **Kálmán Rudolf** árvaszéki elnök, **Tátray József** városi polgármester, **Bott János** algondnok és **Vályi Lajos** esperes urakat stb. kik kivétel nélkül fesztelenül érezték magukat a szívélyes társaságában, melynek lelke az ünnepelt házi ur szeretetreméltó neje volt.

A miskolci vízkárosultak javára Balassa-Gyarmaton f. hó 24-én műkedvelők színi előadást rendeztek; előadott **Berczik Árpád** „Közügyek“ című vígjátéka s **Degré Alajos** 2 folvonásos vígjátéka „Bál előtt és bál után.“ A közreműködő hölgyek: **Kovácsik Irma**, **Bartos Helén**, **Fölkel Mariska**, **Khon Helén** és **Kotzaurek Mari**, s az urak **Hanzély Márton**, **Stranyovszky Géza**, **Kazinczy Gábor**, **Balla Béla** és **Mezey László** dicséretes sikerrel felelték meg föladatuknak s a nagy számú közönség részéről sok kintüntetésben részesültek.

Szlemenics Mór, pozsonyi ügyvéd, közelebb ünneplé ügyvédi pályájának felszázados jubileumát, mely alkalommal pályatársai lakomát rendeztek s az ünnepeltnek ezüstserleget nyújtottak át.

Előfizetési felhívás

(hanem azért csak tessék olvasni :)

A CSALÁD LAPJA

czimü

vegyestartalmu legolcsóbb képes hetilap

október—decemberi 1/4 évi folyamára.

Nem valami nagyidő, de mégis csak mult az, amire már hivatkozhatunk.

Harmadik hónapja forgunk a t. olvasóközönség körében, s azt hisszük ez az idő elég volt arra nézve, hogy a t. közönség tájékozassa magát lapunk tartalma és terjedelme tekintetében.

Az eredmény melylyel törekvésünk eddig dicsekedhetik, fölülmulta legvérmesebb reményeinket is. **Lapunk fennállása már biztosítva van**, s ebből azt a reményt méritjük, hogy a „Család Lapja“ nemsokára a legelterjedtebb lap leend hazánkban.

Erre mutat a nagy érdeklődés az ország minden részében a „Család Lapja“ irányában, mely rövid, alig negyedévi folyama alatt oly nagyszámu rokonszeny nyilatkozatokban részesült, miért hálás köszönetünket nyilvánítjuk.

Azt mondanunk sem kell, a t. közönség már a „Család Lapja“ eddig megjelent számaiból is meggyőződhetett, hogy az **nem nyereszkesedésre alapított vállalat**, hanem egyetlen célja az, hogy a legszerényebb viszonyok közt élőkre nézve is hozzáférhető legyen, s így amellet, hogy a tartalom a magasabb igényeknek is megfelel, az ismereteket terjeszti népünk alsóbb rétegeiben is, kiszorítván onnan a káros hatású ponyva-irodalmi termékeket.

Ebből kifolyólag mentől nagyobb támogatásban részesülünk a t. közönség részéről a „Család Lapja“ annál diszesebben foghatunk be a paloták—mint a legszerényebb kunyhókba, hol reméljük épen úgy, mint eddig, ezentúl is szívesen látott vendég leend.

Igérni csak annyit ígértünk, hogy a „Család Lapja“ úgy terjedelemben, mint tartalomra nézve is a régi marad, sőt amennyiben az eddigi támogatás még nagyobb mérvet öltene, a tartalomra nézve mindig becsesebb közleményekkel igyekvünk a t. közönség pártfogását meghálálni.

Kiterjeszkedünk ezentúl is az irodalom minden ágára, a „Család Lapja“ felölel mindent keretébe, oda törekedvén, hogy az olvasó föltaláljon benne minden tudni valót, s értesüljön a világ minden érdekes ese-

ményéről; szóval, hogy a hasznost a mulattatóval párosítva, **nélkülözhetetlenné** legyen minden művelt magyar családban.

A „Család Lapja“ megjelen minden vasárnap pontosan.

A lap terjedelme, alakja marad az eddigi.

Előfizetési föltételek:

Egész évre . . . . 4 frt.

Félévre . . . . . 2 „

Negyedévre . . . . 1 „

Ujjonnan belépő t. előfizetőinknek a „Család Lapjában“ megjelenő „**kisértetes vendéglő**“ című rendkívül érdekes regény I. kötetét, a II. kötetből megjelent ivekkel együtt 30 krnyi csekély díj beküldése mellett megküldjük.

Az előfizetési pénzek legelőszörűbben posta utalvánnyal a szerkesztőséghez (Budapest, Kálvintér (előbq szénatér 5. sz. a. küldendők).

Tartalmi átnézet.

A „Család Lapja“ tulajdonképen öt részből áll: u. m. a **főlapból** szépirodalmi és ismeretterjesztő-, a „**Hölgy-rovat**“-ból a divatra és a nők munkakörére vonatkozó-, a „**Humor**“-ból mulattató- és a „**Hirnök**“-ból a napi eseményekre vonatkozó tartalommal, azonkívül rendes **regény-mellékletből**.

A főlapban közlünk elbeszéléseket, novellákat humorreszkeket, társadalmi rajzokat, komoly és vig költeményeket, hazai és fővárosi életképeket, leírásokat, érdekes bűnügyeket, uti- és vadászkalandokat, ország- és népismertetéseket, népszerű modorban irt ismeretterjesztő cikkeket, és pedig úgy, hogy ezek nagyobb része lehetőleg minden számban képviselve legyen, az érdekesebb közlemények csinos képekkel.

A „**Hölgy-rovat**“, „**Humor**“ és „**Hirnök**“ tartalmáról lapunk eddigi számából szerezhettek áttekintést t. olvasóink.

Regényünket úgy nyomatjuk, hogy könyvalakra összehajtható legyen, s így olvasóink minden negyedévben meglehetősen nagyságu kötet regényhez is jutnak, mely

Kék átvetők, csillámokkal fűdött derekat és rózsaszínű tricót viselt. A ló, melyenült, igen nagy volt, de meglehetősen sovány s némi tekintetben, mint a szelídítetlen vad lónak szelíme tümbetűt, melyen Mazeppa a világra szóló lovagiaszt vitte végbe. E mellett azonban egy látszólag, mintha a szellemek birtokában való tartózkodás kissé megviselte volna, mert bár az "égy hegycsillagát" vitte hátán, mégis lassacskán jött be a szinkörbe s egészen szokott módon robogott körül, miközben a közpén álló istállómeister dühösen csatogtatott ostorával, hogy úgy tűnjék fel a dolog, mintha az állítólag szelídítetlen állat mindig vadabbá és szelídítéletlenebbé válnék.

Kék átvetők, csillámokkal fűdött derekat és rózsaszínű tricót viselt. A ló, melyenült, igen nagy volt, de meglehetősen sovány s némi tekintetben, mint a szelídítetlen vad lónak szelíme tümbetűt, melyen Mazeppa a világra szóló lovagiaszt vitte végbe. E mellett azonban egy látszólag, mintha a szellemek birtokában való tartózkodás kissé megviselte volna, mert bár az "égy hegycsillagát" vitte hátán, mégis lassacskán jött be a szinkörbe s egészen szokott módon robogott körül, miközben a közpén álló istállómeister dühösen csatogtatott ostorával, hogy úgy tűnjék fel a dolog, mintha az állítólag szelídítetlen állat mindig vadabbá és szelídítéletlenebbé válnék.

Azokban azok száma is jelentékeny volt, kik belépődiját fizették; feszült várakozással állt a közönség körben míg végre megkezdődött az előadás s Damer Nelly föllépett.

Mint már említettük, ezen az estén nyílt meg a cirkusz.

Az összes művészek kora reggeltől dolgoztak rajta, s most a fából épült kerek ház készen állt, s a lobogó vígan lengett tetején. A zenekar készült vonult a városon s a kíváncsi gyermekek egész serege kereste a repedéseket, hasadékokat a deszka-falban, vagy lefeküdték a földre, hogy onnan lehetőleg feljűljön a cirkusz belsejének rejtelmeiből egy-egy sugárt elkapjanak. Azokban rajfaldom nagyobb részt nem kaptak egyebet, mint portfelőt szemétkébe, orruk- és szájukba.

— De anyám, igyekezni fog ön őt feltalálni? — kérde a gyermek, ki még igen zavart volt arra, hogy sokat mondhasson.

Davy fejt rázta.

— Meg fogjuk látni, mit tehetünk, — válaszol. — Tudnod kell azonban, hogy ez nem könnyű feladat. Oly emberek feltalálása, kik magukat holtaknak adják ki, igen bajos. Azokban, mint mondám, megteszszük ami tehetőségünkben áll. Most pedig fekédjél le aludni, de itt mellettem. Engem nem zavarsz. A színbe pedig különben sem volna tanácsos visszatérned.

Erre az öreg bohóc és Harcourt örököse lefeküdtek és aludtak, míg hajnalodni nem kezdett.

Midőn Davy fölébredt, látta, hogy Harry már ébren van és gondolatokba merülve nézi a megszállásodott padozatot, mintha a számos foltokat, repedéseket és pókhálót számlálta volna.

— Mire gondolsz, fiam? — kérde Davy.

— Az a férfi — atyám — azt kérde mrs. Dawlishtól, hogy gyakran jó-e ide egy feketébe öltözött nő, s a korcsmárosné azt mondta igen. Talán ez a hölgy az én anyám?

Az öreg bohóc mosolygott.

— Nem, az nem valószínű fiam. Erre a vidékre anyád bizonynyal nem jó. Nagyon keserű tapasztalatokat szerzett. Jőj, kelj föl Harry. Végy bátorságot és légy vidám, majd minden visszatér a jó kerékvágásba, arra bizton számíthatsz.

Midőn Blithedale Róbert vértől borítva öntudatlanul a bányász kunyhójához volt támaszva, néven ismeretes.

Blithedale Róbert volt, s ennek újonnan fölledezett testvére Richard, ki előttünk már Slingsby Dick

A két férfi, bár Davy nem ismerte őket a nélkül, hogy őt látták volna. Leguggolt a földre, úgy hogy mindent hallhatott, két ember lépett a szobába, ő pedig a sötétben éppen kello időben érkezett, láhatta, hogy magán-szobájához ért.

Ért. Gyorsan körülutáltam a cirkuszt, az igazgató hasadékokat keresztlépett, s így módon a szabadba Davy ezt mondván, kishant a vászonfüggöny

— Szeretem, hogy jössz, — szól az öreg bohóc. — Szerecséltenség van késztűben. Maradj itt, ne mozdulj. Ha kérdeznék, bujj el, nem maradsz ki soká.

Davy és Nelly valóban igen fel voltak indulva, gyorsan elfutott.

Harry nem várta, hogy többet halljon, hanem van, öltözött kamarájában, s veled beszélni kíván. — Igen, — folytatá Bill Price. — Odafon forog fonn.

Ha Davy igazatosságba hozta a két ember megjelenése, úgy tudta Harry, hogy valóban vesztély

— Valóban? — szól Harry reszkelve. — Valóban? — szól Harry igen megtes.

nyosan kellett valaminek történi, mert az igazgatóval akarnak beszélni, s az öreg Davy igen megtes.

amint az ajtót megnyitották, Bill Hastie és Dove Lőrincz ügyvéd lábaihoz esett.

— Mit jelentsen ez, ki ez? — kérde Dove.

— Istenem! Ez Blithedale Róbert! — kiáltá a bányász, miközben letérdelt a sebesült mellett. — Nyakába löttek.

— Azonnal segélyt keresek s küldök, — szól Dove mohón! — én nem jövök vissza. Ne tudassa ezzel az emberrel, hogy itt voltam. Okaim vannak. Jó éjt.

Eme szavakkal a bányász kezébe néhány aranyat csusztatva távozott.

Blithedale Róbert a Dove Lőrincz által küldött seborvos ügyes kezelése folytán másnap már annyira fölépült, hogy elfogadhatta egy férfiú látogatását, ki sürgősen ohajtott vele beszélni.

Ez az ember Slingsby Dick volt. Blithedale attól a pillanattól kezdve, hogy eszméletét visszanyerte igen dörmögővé lett, és vonakodott bármily kérdésre felelni. Épen ily kevésbé mentegetődzött a bányásznál, az okozott alkalmatlanságért. Midőn tehát Dick hozzálépett, megfordulva így szólt:

— Ki ön és mit akar?

Dick röviden elbeszélte neki történetét.

Azt várta, hogy ez észrevehető hatással lesz reá.

Azokban csalódott

— Ah, — szól Róbert, — tehát testvérem vagy? Nos, ezzel nem mondtál többet, mint amit

beszélgetnek s a közben reád tekintgetnek. Bizo-
 — En azt a kettőt gondolom, kik egymással
 — En ott igen sok embert látok.
 azt a két embert?
 — Néz csak oda, — szól Bill Price, sze-
 mével a cirkus bejárata felé intve. — Látod ott
 — Mit mond ön? — kérdezé.
 A fin csodálkozva tekintett Bill Price-re.
 — Harry, — szól, a gyermek tetszeni kez-
 dett neki, talán mivel Chuck oly ellenséges indu-
 lattal viselkedett iránta. — Harry, valami keltező-
 ben van.
 Majd nyelvével csattantott, s leült.
 Harryhoz közeledett, miközben lopva pisto-
 gatott reá.

Harryhoz közeledett, miközben lopva pisto-
 gatott reá.
 magukat.
 den látszottak lenni, hogy egymástól elszakítsák
 volt, míg többi tagjai folytonosan nagy erőködés-
 hag igen szűk, lába igen hosszú, feje igen vastag
 taknak tűnnek föl. Keze teste többi részeiben arány-
 egyike volt, kik csak nagy hamarában összetákol-
 Bill Price ama sajátos külsejű teremtmények
 hozzájött.
 közpénült Bill Price, másképp signor Forino
 A nyolczadik estén, midőn Harry a szinkör
 Nemsokára azonban változás történt.
 kor szintén közönséges öltözetet viselt.
 jelmélet levetve, Nellyvel lehetett együtt, ki ilyen-
 Egyetlen öröme abban állott, ha csillagó

— 19 —

már úgy is tudtam. Ha azonban a vén Quilpington
 elcsapott, mivel megloptad, arra ne számíts, hogy
 én tartalak el.

— Azt nem is kívánom, — szól Dick. —
 Kilenczven font saját vagyonom van. Az ok, mely
 hozzád vezet, az, hogy felszólítsalak, járj el velem
 közösen ama gyermek fölkeresésére. Ez jó darab
 pénzt megér, és őt s a Chantry-papirokat hatal-
 munkba kerítve, abból jó hasznot merithetünk, s
 ezenkívül képesítve leszek a vén Quilpingtonon
 boszut állni.

— Én pedig Bellán, — tehette volna hozzá
 Róbert.

Azonban tartózkodóbb volt, mint testvére,
 mert több tapasztalattal bírt, mint ez.

— Jó; erre nézve beleegyezem, — mondá.
 Ez már különben is szándokomban állt. Mihelyt
 jobban leszek utra kelünk. Ezalatt te, minthogy az
 öreg Quilpington mindenestre kémkedni fog utánad,
 legjobban teszed, ha itt maradsz.

Dick természetesen ott maradt.

Mintegy nyolcz nap alatt Róbert annyira
 fölépült, hogy testvérével utra kelhetett Wolver-
 hampton felé, mert Dick egészen helyesen azt
 következteté, hogy a gyermek legelőbb születésének
 helye felé fordítja lépteit.

— Uraim, mivel szolgálhatok, — kérde
 a cirkus igazgatója, Lorenzo tanár, pathetikus
 hangon.

— 22 —

ket hallani.
 mindig ugyanazokat a fogásokat látni és régi elce-
 ban, azonban csakhamar unalmassá vált elötte,
 Harry kezében nagy kedvét lelte a dolog-
 Igy ment ez egy hétig, minden este.

az előadás véget ért.
 a zenekar a nemzeti hymnuszot játszotta, s ezzel
 golt, s ugrott keresztül az abroncsokon, míg nem
 denfelé hajlogatta magát; aztán ismét Nelly lova-
 Nana Sahib körben körülvette, min-
 viszhangot.

mely dacára tisztességes korának, mindig kellettek
 az öreg Davy mindenféle tréfákat s élceket csinált,
 Ezután signor Rigletoni és Chuck lovagolt s
 meg is cselekedett.

a közönség tapsoljon, amit ez kötelezőszerűleg
 a tajsra, két kezet kiterjeszt, annak jelölt, hogy
 fejére állott, s aztán magát keresztül vetve leugrik
 Monsieur Duval a társulat egyik tagjának
 Iyek igen vesztélyeseknek látszottak.

lelten lovakon csodás műveleteket vitt végbe, me-
 Most signor Baneloni lépett föl. Nyerge-
 tapsai közt a lóról lesegítve, a szinkörből kiverte.
 még inkább öröndött, midőn őt a közönség dörgő
 latokat tett, a közönségnek csököket dobált. De
 csokon keresztül ugrott, mindenféle bájos mozdul-
 mel látta, amint Nelly mesés ügyességgel az abron-
 Harry néven is ismeretes, csodálkozással és öröm-
 Nana Sahib, a maharoi herceg, ki Chantry

— 18 —

szerint „megvadult“, s főbeütéssel fenyegetődött,
 szánta el magát, hogy nyugton marad és lefekszik,
 míg a visszatérő baronet lépteit hallják.

— Nos, — kiáltá Davy ünnepélyesen,
 midőn a zaj elcsöndesült, s az egész ház ismét a
 szokott nyugalomba merült, — most megmondom
 neked, mit gondolok. Az az ember, kit a hátsó
 udvarban láttál, az az ember, ki ma éjjel roszt szán-
 dékkel jött ide, nem más, mint a te atyád.

— Atyám! — kiáltá a gyermek, miközben
 kezét összecsapván, csodálkozva nézett Davyra.

Nem foghatta föl, hogy atyja, kinek megpil-
 lantására oly epedve vágyott, oly szigorú és kegyet-
 len lehet. Reményeinek magaslatáról a szegény
 Harry hirtelen a kétségbeesés mélységébe hul-
 lott alá.

Azonban nemsokára újabb gondolat villant
 át fiatal agyán.

— Ha ez atyám, — szól, — ha a végzet
 úgy akarja, hogy egyszer nála legyek, akkor hol
 lehet anyám? Ez legalább szíves és jó lehet irá-
 nyomban.

— Igen, — mondá az öreg bohóc, — ez
 gonosz eset. Ez az ember azonban atyád, s ehhez
 járul még, hogy nem a legjobb szándékkal visel-
 tetik irányodban. Hogyha téged hatalmába kerít-
 hetne, megölne. Egyelőre pontosan meg kell őt
 figyelni. Ha felnősz, nagy leszel, akkor a dolog
 más alakot ölt. Most nálam és Nellynél kell ma-
 radnod, s a körülményekhez alkalmazkodnod

13

Sz.-Fehérvárott, mint a K—ny írja, D. Gizella, Fehérvár volt orsz. képviselőjének bájosa, ifjú leánya megőrült. A k. a. vőlegénye Boszniában harcol, s az e feletti buskomorság törte meg az ifjú hölgy lelkét.

Aranymise. Tóth János népiskolai igazgató a kegyesrendi szerzet egyik legtudományosabb tagja, kinek Szeged város a népnevelés terén sokat köszönhet — mint ottani lapok írják — okt. hó 5-én az alsó tanyákon levő „Lengyel Kápolnánál“ tartja meg aranymiséjét.

Miskolczon az ezred tisztikara f. hó 20-án a Mindszenti templomban nagy gyászmisét tartott az árvízben elvesztett bajtársaikért.

A bosnyák határszélről írják, hogy a területünkre kém gyanánt átjött s itt elfogott Abdagics bég, kulen-vakufi bírót rokonai összegyűjtött mohammedán csapatokkal szeretnék volna kiszabadítani, s fenyegetőztek, hogy betörve felgyujtanak pár falut; be is törték Liziczják mellett, de az ott állomásozó honvédszázad rögtön visszaverte őket.

Tatán és vidékén a sebesültek és a komárommegyei katonacsapadatok javára a könyöradományok gyűjtésének eszközlését hét nemesszívú urhölgy teljesíti. Tatán özv. Baditz Lászlóné és Hemmel Róza, Tóvárosos Takácsy Ilka, Duna-Almás Venninger Vilma, Csepén Karika Margit, Ácsón Csernő Melinda és Kömlődön Varju Jolán urhölgyek. A gyűjtőnők ügybuzgalmának már eddig is szép eredménye van: egyik iven 157 fton, a másikon 110 fton felül folyt be. Tépés is nagy mennyiségben gyűlt be. A gyűjtés e hó 14-én vette kezdetét s az eredmény kimutatását október elején a megye főispánjához terjesztik be.

Székesfehérvárott a jövő hó első felében Szögyényi Marich Lászlóné (a főispán neje) és dr. Neumanné urhölgyek műkedvelői előadást rendeznek a sebesültek javára. Állani fog hangversenyből, melyben dr. Neumanné és Forinyák Mária urhölgy (az ezredesné) szavalni fognak, sat., gyermekek által játszandó vigjátékból s gyermektableauból.

Ujvidéken a szerb körökben kedvetlenséget okozott dr. Ilics György városi orvos áttérése a keleti hitről a katolikusra. Ily hitváltoztatás a görögkeleti felekezetűek művelt osztályainál a legnagyobb ritkaságok közé tartozik. Dr. Ilics ennekelőtte az omladinának egyik heves szavú tagja volt s most szakított a Miletits embereivel.

Vegyes hírek a külföldről.

Király ő felsége Mondel báróval és Schönfeld tábornoki főnökkel indult Sterzingbe a tiroli hadgyakorlatokra; Rudolf főherceg is ott lesz; a király odautazásának sokan fontosságát tulajdonítanak az olasz szomszédság miatt.

Vilmos császár a múlt héten Wilhelmshöhén lóhátról nézte a katonai gyakorlatokat, s bár jobb keze még mindig fel van kötve, vágatva lovagolt.

A portával való egyesség mielőbbi létrejöttét hiszik Bécsben, noha a szultán még most is habozik.

Károly Lajos főherceg alsó ausztriai birtokaira utazott, hol pesenbergi kastélyában negyven sebesültet ápoltat.

Gróf Károlyi Alajos nagykövet eltávozását Berlinből nagyon sajnálják az ottani előkelő körök. Az a hír, hogy máshová helyezését Bismarck óhajtott volna, mivel a gróf folytonosan barátságos viszonyban állt a herceggel ellenséges Arnim családdal, nem lehet egyéb, mint mendemonda. Oly gazdag és független mágnás, minő gr. Károlyi Alajos, ha azért hívják el állásáról, mert valakivel társalgott: bizonyára nem Londonba megy nagykövetnek, hanem magyarországi birtokaira vonulna nagyurnak. Berlinben űr marad a magyar grófi ház eltávozását után. Az ő fényes estélyeit mindig szívesen látogatták, lovagias személyét szerették, s a szellemes, szeretetreméltó grófnénak (szül. Erdődy leány.) örömet hódoltak. A két Erdődy-leány (kinek egyike a korán elhunyt gr. Széchenyi Béláné volt.) évek előtt a bécsi elsőrendű szalonoknak is kedvence volt. Sok tehetséggel, szellemmel bírván, „Götterkinder“ volt a nevük. Gróf Károlyi Alajosné Berlinben is a szalonok királynője volt, ép úgy mint Lady Russell. A műkiállításon mindenki örömmel nézte Richter Gusztáv által festett arcképét. Vilmos császár csak nemrég ajándékozott neki egy olyan napernyő-nyelet, mely egészen lapis lazuliból áll. A grófi család eltávozását különben már régebben tudták Berlinben, mert a párisi piac Blücher-féle palotájában az ő lakásukat még a kongresszus alatt bérbeadták herceg Radziwill Antal császári szárnysegédnek.

Karlsbad mellett, az otschechui bányák igazgatóját, Siegel-t, báró Philippovics tábornakszernagy felkérte, hogy menjen Boszniába, bányászati kutatások végett. A bíró e nyár elején ismerkedett meg vele Marienbadban s most egyelőre ötszáz forint uti költséget küldött neki. Siegl távirati választ küldött, hogy rögtön utra kel.

Bosznia. A fölkelés vonaglóban van s Szerajevóban ma már nem ok nélkül hiszik, hogy két-három hét alatt elnyomhatják mindenütt, kivéve egyes elszigetelt pontokat és kóbor csapatokat. Most már Szerajevóba és más városokba sok lakos tér vissza köztük mohammedánok is. Krajnában teljesen megtörték a fölkelés főerejét. A dalmát határ és Livno közt minden faluban helyreállíták a békét s hir szerint Livnót is megszállták csapataink. Keleten is a breskai sat., vereség óta a fölkelők igen ronsolt állapotban vannak s számos csapat lépett szerb területre. Bjelinából, mielőtt a mieink megszállták, küldöttség ment Belgrádba, kérni e pont elfoglalását Szerbia által; de Milán nem fogadta a küldöttséget. Nagy desperáció és fennakadás lehet, ha mohammedánok a mi csapataink ellenében a két év előtti ellenséghez folyamodnak. A 38-dik honvéd-dandár táborában, a kulen-vakufi teljes siker után tiz bég jelent meg négy község hódolati nyilatkozatával. Átalában eljött az idő, midőn a bosnyák bégek és fanatikus hodzsák kénytelenek belátni, hogy ily nagy katonai erővel hiába daczolnak. Kár, hogy ez a belátás nem elébb támad, mielőtt annyi vitéz katonáink vére folyt.

Californiában az arany-ásás végpusztulást hoz az állam gyönyörű növényzetére s termékeny földjére. Az aranybányák kiaknáztatása végett a folyamok egészen elpusztítottak; vizük mocsárrá változik s a föld nedvesítését már nem is eszközölhetik. Így a Sacramento folyam is merő iszappá s mocsáros árokká fajult el, mint az ottani lapok állítják, úgy annyira, hogy a földbirtokosok társulatot alakítottak védelmi módok létrehozása céljából, s együttesen követelnek kárpótlást az aranybánya-társaságoktól.

Uj háboru előrevetett árnya kezdi nyugtalanítani a világot. Ennek tüzhelye Afganisztán Sir Ali fejedelem ugyanis szövetkezni készült Oroszországgal s az e miatt méltán nyugtalanító Anglia követséget küldött a fejedelemhez, hogy megakadályozza a szövetkezést. Történt azonban, hogy egy afgán tiszt: Sir Ali Alimuljid a fejedelemségbe utazó követség elé lépett, mondván: vissza! Egyszersmind megszállt egy hegyszorosost. A követség kíséretének vezetője: Cavagnari őrnagy intette a tiszteket, hogy eljárását a fejedelem parancsára történtnek fogják tekinteni. Nem használt semmit — a követségnek vissza kellett térni Pecsaverbe. Képzeltető, mint sérti e dolog Anglia büszkeségét. Annak jeléül tekintik, hogy Sir Ali már megköté a szövetséget Oroszországgal. London fel van háborodva.

Követelik a kormány erélyét s az ázsiai fejedelem észretérítését. Most a szultán küldött egy basát, a cserkesz Mehemedet a fejedelemhez, hogy az angol ajánlatokat támogassa. Ha ez a kísérlet sem sikerül: a viszály azonnal kitörhet Anglia és Oroszország közt.

Husszein Szábrí basát, Ardahán volt parancsnokát degradáltatás és három évi várfogságra ítélte a konstantinápolyi haditörvényszék. A szeraszker palota előtti téren a csapatok jelenlétében fosztották meg katonai rangjától.

Marocóban az éhhalál dühöng. Mindennap 30—40 ember hal meg éhen. Egy négy éves fiút találtak elevenen eltemetve, ki magát a földből kikaparni kezdte; ijedtében megőrült. Azt mondják, azért temették el, hogy másnap kivehessék őt s megchessék.

A brcskai lázadás feje. Hadsí Hafiz Mullah Mehemedovics rendkívüli gazdag mohamedán kereskedő volt a felkelés lelke Breszkában. Ekkép szintén benne volt a sorozatban, melyet Philipovics báró közzé tett azokról, kik elfogatás esetén rögtön kivégzendők. Hadsí Hafiznak nem volt már ideje Breska elfoglalása után elmenekülni: egy pinczébe rejtőzött. Másnap azonban házát kikutatták és más embereket, — többi közt a kajmakám titkárát, — meg is találták benne. Neki magának sikerült egy hátulsó ajtón megmenekülni, de hiába. Utját mindenfelé katonáink állták el, s midőn látta, hogy már menekülni lehetetlen, maga jelentkezett egy közel álló csapatnál. Szép, magas, fekete ember volt, a legszebb korban, teljes török öltözetben, kaftában és turbánnal s nyugodt, méltóságos magatartással. Mikor a hadtestparancsnok elé vezették, kedélyesen kezét akarta annak nyújtani és csodálkozott, hogy ez nem fogadta el. A parancsnok átadta őt a hadbírósnak és miután személyazonosságát megállapíták, melyet különben maga sem tagadott, rögtön agyon is lötték. Hősi nyugalommal állt a golyók elé, melyek erős hite szerint csak jót tehettek, mert — a próféta paradicsomába szállították.

Dr. Perger Henrik reichsrath-képviselő, a ház egyik legtiszteltebb tagja, a nemzeti bank választmányi tagja, s az osztrák-magyar államdossági ellenőrző bizottság elnök Bécsben meghalt. A bécsi lapok meleg hangu necrológot szentelnek Perger emlékének.

Gróf Kálnoky Béla, ki mint morvaországi nagybirtokos, a reichsrath képviselőházának tagja volt, e mandatumáról lemondott. Az új választás szept. 14-re iratott ki.

Bismarck hg. leánya, Mária grófnő, mint a berlini lapok írják, közelebb tartá eljegyzését Rantzau Kuno gróffal, a müncheni porosz követség titkárával, ki egyszersmind tartalékos hadnagy a 3-ik gárda dzsídásezrednél. A grófnő eddigi élettörténete egész regény. Sok kérése volt, kiknek kettő kivételével kosarat adott s Camphausen és Delbrück is jártak minisztersegítük idejében Bismarck házához, s a cancellárnak össze kellett szednie diplomatai ügyességét, hogy távol tartsa őket leánya kezének megkérésétől. Delbrück későbbi megnősülése alkalmával mondta is Bismarck leányának: „No, Mariska, óvakodjál Camphausentól.“ Mária grófnő el volt jegyezve gróf Eulenburg Wenddel, ki két évvel ezelőtt halt meg s kinek halála igen elbusitá a családot. — A grófnő, mint mondják, azért nem akart férjhez menni, mert nem szeretne megválni atyjától. Az atya és lánya között a legbensőbb szeretet létezik; mondják, hogy Mária grófnő a politika iránt is érdeklődik egy kissé, s atyja őt beszokta avatni terveibe. A grófkisasszony 1848. augusztus 21-ikén született, még mindig kedves jelenség, s a vele közelebbi viszonyban álló személyek dicsérik jószívét és eszét. A vőlegény, ki 1843. márczius 10-én született a legregibb sleswigholsteini családok egyikének sarjadéka. Ezelőtt a lissaboni, brüsseli és müncheni consulatusoknál volt alkalmazva, a congressus alatt a titkári hivatal tagja volt, s azután a birodalmi cancelláriába jutott, mint segéd, s mint mondják csak ez állásában ismerkedett meg a grófkisasszonnyal.

Bosznia és Hercegovina jövődöbéli szervezéséről megkezdődtek már a tanácskozások.

Hobart basa Berlinből Bécsbe érkezett s Brindisin át utazik Konstantinápolyba.

Mukhtar basa azt jelenté Kréta szigetéről Konstantinápolyba, hogy reménye van gyors békét hozhatni létre.

A plevnai hős, Ozman basa fia eljegyezte a szultán legidősb leányát.

Montenegro támadásra készül az albán liga ellen.

Korfuban egy garibaldista tügynök legiót akar szervezni s azt a görögök számára partra szállítani.

Moszkvában az esküdtszék Wenzka Alexandra Paulowna kisasszonyt, ki egy népszerűtlen államügyészt le akart lőni s helyette segédjét sebesíté meg, egyhangulag fölmentette.

A párisi köztárlat deficitjét közép számitással 11 300,000 frankra számitják.

Csodás tüneményről ír Montreuxból, a genfi tó mellől, egy ott időző angol a „Times“-nak. „Tegnap — szól levele — tele hold volt, s mielőtt még fölkelte volna, keleten ezüstös fény hirdeté jöttét. Egy kis ködöt kivéve, gyönyörű este volt s a vendégek nagy része a verandán ülve vagy sétálva élvezte a balzsamos levegőt. A Col s a Dent de Jaman csucsa fölött könnyű báránnyel lebegtek. Körülbelül félhétkor egy látszólag fekete felhő emelkedett a Dent fölött az égnek. Szemlátomást nőtt s mindinkább élesen vált ki, míg végre mint a Dent tökéletes óriás hasonmása sötétlett a zenithen. Ilyen lehetett a fellegoszlop, mely a zsidókat a pusztában vezette. Lassankint halványulni kezdett a csodás kép s végre egészen eltűnt, mikor a telt hold sugárzó fényvel emelkedett a Dent fölé, ezüstös világossággal árasztva el a tájat. Ama nagyszerű tüneményt úgy magyarázzuk, hogy köztünk s a Dent de Jaman közt finom ködréteg volt, melyre a Dent mögött fénylő hold rávetette az alpméltóságteljes árnyát. Akár ez, akár más a látvány megfejtése, nem fogjuk feledni soha, oly varázsosan, szinte borzasztón szép volt. A híres brocken-hegyi kísértet“ szintén ilyen atmosphaerikus tünemény, kivéve hogy ott a nap a főtényező. A montreuxi hotel tulajdonosa, ki harmincz éve lakik itt, nem emlékszik hasonló phaenomenre.“

A Themse vize meg van mérgezve. A Princess Alice és a Bywell Castle szerencsétlen összeütközése folytán tudvalevőleg több száz ember fult a Themse vizébe. A hullák erjedése valósággal megmérgezte a Themse vizét, mely a legártalmasabban hat most az egész környék egészségi állapotára s tömeges halálozást okoz. A Themse vize különben sem egészséges; a hajóösszeütközés után a hullámokból megmentetteknek legalább felerésze meghalt, mint constatálva van, annak következtében, hogy sokat nyeltek a Themse rothadt vizéből. Épen az összeütközés idejében bocsátották a Themsebe az óriási város földalatti csatornáit, melyek a város minden piszkát és rondaságát viszik a Themse-be. A megmentettek azt mondják, hogy lehetetlen leírni azon büzt és azon émelyítő ízt, melylyel a Themse vize bír. A vízbefultak hullái feltűnő gyorsasággal kezdettek erjedni, s ruházatuk néhány óra alatt rothadni kezdett. Mindezt a víz okozza. A hullák erjedése folytán a Themse vize most valóságos méreggé változott, melyből inni rögtön halál, s mely mellett lakni is az egészség komoly veszélyeztetésével jár.